

ת"פ 69518/01/19 - מדינת ישראל נגד שלמה גמליאל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 בספטמבר 2020

ת"פ 69518-01-19 מדינת ישראל נ' גמליאל

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים דיסקין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד רונית חסון וספיר רבינוביץ

המאשימה

נגד

שלמה גמליאל

ע"י ב"כ עוה"ד משה יוחאי ושרי קרן

הנאשם

הכרעת דין

הרקע ועובדות כתב האישום

הנאשם וש' ש'-ט' (להלן: "**המתלונן**") הם שכנים המתגוררים בבניין ברח' מבצע עין 10, רמת גן - המתלונן בקומת הקרקע של הבניין, והנאשם בקומה מעל - הקומה הראשונה (להלן: "**הדירה**"). בבעלות המתלונן דירה נוספת בקומה הראשונה, סמוכה לדירתו של הנאשם (להלן: "**הדירה הנוספת**"), ובין שתי הדירות קיימת מבואה משותפת (להלן: "**המבואה**").

בין הנאשם למתלונן קיים סכסוך שקדם לאירועי כתב האישום (להלן: "**הסכסוך**").

כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 20.1.19, בשעה 19:30, או בסמוך לכך, הגיע המתלונן עם בנו לדירה הנוספת. בשלב מסוים הבחין בנאשם ובאשתו כשהם עומדים במבואה מחוץ לדירתם. על רקע הסכסוך פנה המתלונן לנאשם ושאל אותו מדוע הוא מתנכל לו, ובעקבות זאת התפתח ביניהם ויכוח מילולי. בניסיון להרגיע את הרוחות הכניסה אשת הנאשם את בעלה לדירתם וסגרה אחריה את הדלת, והמתלונן ובנו פנו לעבר הדירה הנוספת.

מיד לאחר מכן, כך כתב האישום, נטל הנאשם סכין מטבח (להלן: "**הסכין**") ויצא אל המבואה. המתלונן שהבחין בנאשם מתקדם לעברו ובידו הסכין, ניסה להדוף אותו ממנו ודחף אותו, ובין השניים התפתח מאבק. במהלכו נפלו שניהם

ארצה, והנאשם דקר את המתלון בבטון ובכתפו הימנית (להלן: "הדקירה"). כחלק מאותו מאבק פיזי נחתך המתלון מהסכין גם בכף ידו השמאלית. בנו של המתלון שניסה לסייע לו, אחז בידו של הנאשם ובתגובה הנאשם נשך אותו.

לשמע הצעקות נזעק למקום אבירם גדליה, שכן המתגורר אף הוא בבנין (להלן: "השכן" או "אבירם"), ולאחר שעלה בידו להפריד בין השניים, הוא הוציא את הסכין מידו של הנאשם והרחיקה ממנו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון פצע דקירה בגודל של כ-5 ס"מ בבטן ימין תחתונה, בגינו נזקק לניתוח חירום, שבמהלכו בוצעה כריתה של המעי הגס, וכן, חתכים בכתפו הימנית ובכף יד שמאל. בשל פציעתו אושפז המתלון בבית החולים עד ליום 27.1.19.

בגין מעשיו מיוחסת לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בהוספת סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

תגובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם כפר במיוחס לו. באשר לנסיבות האירוע, טען ב"כ הנאשם, כי האירוע התרחש בתוך דירת הנאשם והתפתח באופן הבא: היה זה המתלון שנכנס לדירת הנאשם יחד עם בנו, ושניהם תקפו את הנאשם. לאחר התקיפה אשתו של הנאשם דחפה את המתלון החוצה וסגרה את הדלת, אך המתלון שב ופתח את הדלת וכתוצאה מפתחתה היא קבלה מכה. מיד לאחר מכן, המתלון חזר להכות הנאשם ובנו הצטרף אליו, ושניהם המשיכו לתקוף את הנאשם מול עיני ילדיו ששהו אותה עת בדירה. ואז, הנאשם נטל סכין שהייתה מונחת במטבח, יצא לכיוון המתלון כדי להגן על משפחתו, וכתוצאה מהמאבק המתלון נדקר (ע' 22, ש' 25-33, ע' 23, ש' 1-2).

גזירת גבולות המחלוקת

הנאשם כופר במקום ובנסיבות בהן התרחשה הדקירה, אך אינו חולק על כך, שהמתלון נדקר על ידי הנאשם באמצעות סכין, וכן אינו חולק על פציעותיו של המתלון.

ניתן אם כן לומר, כי במוקד המחלוקת העובדתית ניצבת השאלה מהי "גזירת העבירה", או ליתר דיוק, מהי "גזירת הדקירה". בעוד המאשימה טוענת, כי כל האירוע התרחש במבואה שבין שתי הדירות והנאשם דקר את המתלון בלי שקדמה לכך כל פעולה אלימה מצד המתלון, עמדת ההגנה היא, שהמתלון ובנו נכנסו לתוך דירתו של הנאשם ושניהם יחד תקפו אותו מול עיני אשתו ושלושת ילדיו, והדקירה נועדה להגן על עצמו ועל בני משפחתו מפניהם.

ממחלוקת זו נגזרת גם המחלוקת המשפטית, שנטענה בסיכומי ההגנה, ועניינה בשאלה, האם קם לנאשם סייג הגנת בית מגורים, הקבוע בסעיף 134 לחוק, או לחלופין, סייג הגנה עצמית הקבוע בסעיף 34 לחוק.

בנוסף, העלתה ההגנה בסיכומיה טענות ביחס לקיומם של מחדלי חקירה. טענות אלה ידונו וילובנו להלן בפרק נפרד.

משמונחת לפני תשובת הנאשם והודאתו בדקירה, נותרים אנו עם מחלוקת עובדתית מגודרת, ובמרכזה כאמור הסוגיה

בדבר "מיקום הדקירה", דהיינו, האם הנאשם דקר את המתלונן בתוך ביתו תוך כדי התגוננות מפני תקיפתו, או שלאחר העימות המילולי ביניהם, נטל הנאשם סכין, יצא למבואה בעקבות המתלונן ושם דקר אותו.

התשתית הראייתית

התביעה הגישה תיק מוצגים מוסכם (ת/9), הכולל דו"ח מעצר של הנאשם (מסמך 1); דו"ח תפיסת מוצג- הסכין (מסמך 5); דוחות פעולה ומזכרים של החוקר אורי וולף (להלן: "**החוקר וולף**") (מסמכים 2,3,4,6,7); דיסק המכיל "סרטונים ממצלמות הגוף של השוטרים דרור גלאי ושירן סלמה (להלן: "**השוטרת סלמה**") שהגיעו לזירת האירוע ביום 20.1.20, (מסמך 8) ומזכר צפייה בסרטונים של השוטר מאיר חודייב (להלן: "**חודייב**") (מסמך 9); דיסק "הקלטות מוקד 100", ומזכר האזנה להקלטות של חודייב (מסמך 10); צילומים של הנאשם והחבלות על ראשו ומזכר של חודייב (מסמך 11); דו"חות סיכום של חקירת מז"פ שנערכו על ידי רס"ב רפי אליאס (להלן: "**אליאס**") ולוח צילומים (מסמכים 12, 13, 14); דו"ח ביקור בזירה (מסמך 15); דוחות פעולה של הסייר גלאי דרור (מסמכים 16, 17); דו"ח פעולה של רס"ר נסראלדין (מסמך 18); דו"ח פעולה של סלמה (מסמך 19); דו"ח פעולה של רס"ר עדן אל-הר (מסמך 20); דו"ח פעולה של דוד רקל (מסמך 21); מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן בהם פורטו הבדיקות, הממצאים הרפואיים, מהלך האשפוז ומכתבי השחרור מבית החולים (מסמכים 22,23,24); מכתב שחרור של הנאשם מבית החולים (מסמך 25); והודעת אשת המתלונן (מסמך 27).

כמו כן, שתי הודעות של הנאשם מהמועדים 21.1.19 ו-24.1.19 (מסמכים 29, 30), ושתי הודעות של אשת הנאשם (להלן: "**גלית**") מהמועדים 20.1.19 ו-22.1.20 (מסמכים 31, 32).

מסכת הראיות

ותחילה לראיות המאשימה

עדות של המתלונן, ש' ש' ט'

מטבע הדברים, התביעה הציבה במרכז ראיותיה את עדות המתלונן.

בפתח עדותו סיפר המתלונן, כי הוא והנאשם מכירים זה את זה מילדות וקרוב ל-45 שנה ומתגוררים בשכנות באותו בניין - הנאשם בדירה קומה ראשונה (להלן: "**הדירה**" או "**דירת הנאשם**"), והוא בקומת הקרקע (להלן: "**דירת המתלונן**"). בבעלותו דירה נוספת בקומה הראשונה, סמוכה לדירת הנאשם, שאותה הוא משכיר: "**...ויש לי דירה, שאני קניתי למעלה, שאני שוכר אותה, שהיא צמודה לדירתו של הנאשם.**" (ע' 11, ש' 14).

במשך השנים התקיימה ביניהם מערכת יחסים חברית, והנאשם מעולם לא נקט כלפיו באלימות כלשהי. ואולם, מספר חודשים עובר לאירוע הדקירה, בעקבות שיפוץ שביצע והיה לצנינים בעיני הנאשם, יחסיהם נעכרו, ונוצר ביניהם קרע שהתדרדר לסכסוך: "**...מאותו יום היתה בינינו מין מתיחות, וסכסוך, ולא דיברנו**" (ע' 12, ש' 11). ומאז, לדבריו,

עמוד 3

החל הנאשם להתנכל לו, עובדה אותה הסיק משורה של סימנים, כגון, דו"ח שקיבל והופעת שריטה על רכבו.

לגרסת המתלונן, ביום האירוע, בסביבות השעה 20:00, עלה לדירה הנוספת מלווה בבנו כדי לנקות את המקום לאחר עזיבת השוכרים, ובשלב מסוים שניהם ירדו למטה כדי לפנות את האשפה שנאספה במהלך הניקיונות. בדרכם חזרה לדירה הנוספת, הבחין בנאשם עומד במבואה סמוך לפתח דירתו. הוא ניגש אליו והטיח בו את הדברים הבאים: **"שאלתי אותך, למה אתה מתנכל לי? למה אתה שורט לי את האוטו, למה אתה שולח לי פקחים? אני לא מפחד ממך."** (ע' 22, ש' 6-7). גלית, אשת הנאשם, ניסתה לקטוע את העימות ולפני שהנאשם השיב לו, מיהרה להכניס את בעלה לתוך דירתם וטרקה את דלת הכניסה, אך הוא עוד הספיק לומר לו: **"למה אתה לא עונה לי, בוא תסביר לי, למה אתה עושה לי את הדברים האלה, למה אתה מתנכל לי?"** (עמ' 11, ש' 31-32).

המתלונן הסביר, כי המקום בו התרחש העימות המילולי המתואר, הוא: **"מבואה שהיא מאד צרה, בערך משהו כמו 80 ס"מ"** (עמ' 12, ש' 24-25), וכיוון שבאותה שעה המקום היה חשוך, בנו מעד על דלת הכניסה של דירת הנאשם ונשמעה **"מן טריקה"**, ולאחריה שמע שהדלת ננעלת בשתי נעילות, ואז הם פנו ללכת לדירה הנוספת.

כשעמד להיכנס לדירה הנוספת שמע לפתע את גלית צועקת: **"לא, לא, לא"**, ובה בעת גם עלו רעשים שנשמעו כמו פתיחה של ארון הסכינים במטבח. לדבריו, כשהסב את מבטו לעבר דירת הנאשם שממנה בקעו הצעקות והרעשים, ראה את הנאשם עומד בפתח דלת הכניסה עם סכין בידו, בלשונו: **"פתאום אני שומע שאשתו צועקת, לא, לא, לא"**. **נעמדתי, שמעתי את הארון של הסכינים נפתח, של המטבח, את יודעת, כשאת פותחת את הארון קצת בכוח, אז את שומעת שכל הסכינים זזות. ואז הוא תפס כנראה, הסתבר לי, שהוא לקח את הסכין ויצא, פתח את הדלת ונעמד בכניסה שלו, של הבית, אני ראיתי אותו, הסתובבתי כי שמעתי את זה, הסתובבתי וראיתי אותו."** (שם, ש' 33-34, ע' 13, ש' 1-4).

לגרסתו, מרגע זה ואילך, הפך מטרה לפרץ אלימות ברוטלי של הנאשם, שהתקדם לעברו כשסכין אחוזה בידו, וחרף ניסיונותיו להתגונן ולדחוק אותו ממנו והלאה תוך דקות ספורות מצא עצמו שרוע על הרצפה, דקור ופצוע בבטנו באופן קשה. וכך תיאר המתלונן, שלב אחר שלב, את השתלשלות הדברים מהשנייה בה ראה את הנאשם יוצא מדירתו ועד שמאן דהוא התערב והצליח להפריד ביניהם: **"...הוא התקדם אליי, הוא בא, התקדם אליי, לדקור אותי. ניסיתי לנטרל, בשלב ראשון, את הסכין עם בעיטה ברגל, כמה שיותר להגביר את המרחק בינינו. לא הספקתי והוא הגיע אליי, ברגע שהוא הגיע אליי הוא דקר אותי בבטן, בצד ימין, ואז כשהוא דקר אותי התחבקנו, ושנינו הלכנו ונפלנו על המדרגה שנמצאת מול הבית שלו. ברגע שנפלנו על המדרגה, הוא הספיק לדקור אותי עוד פעם אחת ביד, לכן תפסתי אחרי זה, תפסתי לו את היד, וכשתפסתי לו את היד, לא רציתי שהוא יפגע בי שוב וידקור אותי בעוד מקומות בגוף. תוך כדי כך, כשאנחנו נופלים, תפסתי לו את היד וניסיתי לנטרל את הסכין עם יד אחת, הספקתי לתפוס לו את היד ולעקם לו את הסכין בתוך היד, שלא ינסה לדקור אותי שוב ושוב. תוך כדי זה הילד בא (הכוונה לבנו י' (מ.ד.)), ראה את זה, רץ אחרי וניסה להפריד בינינו. תוך כדי שהוא ניסה להפריד, והוא צעק לו, גם כן, 'שלומי לא, שלומי לא, מנדל לא', זה שם הכינוי שלו, 'מנדל לא, מנדל לא'. הוא לא, הוא ניסה להפריד בינינו ולא הצליח, ואותו נאשם נשך אותו, כתוצאה מזה, מההפרדה שלו, ביד."** (ע' 13, ש' 9-15).

ולגבי האופן בו נחלץ מידיו של הנאשם, סיפר המתלונן: "לאחר מכן, הרגשתי שמישהו מגיע מעלי, מרים אותי, מושך אותי ממנו, ושמשך אותי ממנו, אותו נאשם הספיק להיכנס לבית שלו וסגרו עליו את הדלת" (שם, ש' 5-20).

בעדותו, הטיב המתלונן לתאר את מצבו הגופני והנפשי לאחר הדקירה ולשחזר את הבעתה שאחזה בו בהבינו שהוא פצוע ומדמם קשות מבטנו וניסיונותיו הנואשים למצוא מחסום לשטף הדם עולים בתוהו: "אני קמתי כמובן ממנו מסוחרר מאד, כי התברר לי שאבדתי המון המון דם, וניסיתי להיכנס לבית שלי, למצוא משהו לנקות את, לעשות חוסם עורקים או משהו, כי כשקמתי ראיתי ממש השפרכות של דם בכמויות היסטוריות. ולא מצאתי אצלי בבית, כי הבית שלי היה ריק, כמו שאמרתי, דירה להשכרה. הלכתי, הייתי מסוחרר, עברתי במבואה, ניסיתי לתפוס משהו, לחסום, וראיתי שאין... אז עשיתי שטות, ירדתי למטה לכיוון הבית שלי, בדרך גם הספקתי לאבד הרבה דם." (שם, ש' 20-30). שם, בדירתו בקומת הקרקע, הצליח לחבוש את הפצע הפעור, ולאחר מכן, הובהל לבית החולים.

מתיאור מהלך הדברים עולה אם כן, כי האירוע שהסתיים בדקירה התרחש במבואה הצרה שבין שתי הדירות, ובמהלך עדותו גם נוכח שאלות נוקבות של הסנגור, חזר המתלונן ועמד בתוקף על דעתו, כי בשום שלב לא נכנס לדירת הנאשם. יצוין, כי לעיתים הוא מכנה את המבואה גם "מדרגה".

בחקירתו הנגדית עומת המתלונן על ידי ב"כ הנאשם עם הסתירה בין גרסה זו לדברים שאמר בהגיעו לבית החולים, לפיהם, נפצע כתוצאה מנפילה מסולם, והשיב: "לא רציתי לסבך את הנאשם, לא ידעתי את עומק וחומרת המצב, שנפגעי, רציתי לסגור את זה בינינו, אחרת זה לערב משטרה ולסבך אותו. כי הוא אבא לילדים ויש לו משפחה, חשבתי שנסגור את זה. אז אמרתי שנפלתי מסולם, חשבתי שנסגור את זה בשכונה..." (ע' 28, ש' 10-13). המתלונן הוסיף עוד הסבר לשינוי "גרסת הנפילה", ולפיו, לא היה טעם להסתיר את האמת מהמנתח שלאור מומחיותו לא נזקק להסבריו לגבי מקור הפציעה, ושלל מיד את "סיפור הסולם", בלשונו: "כשראיתי את חומרת המצב, ואותו רופא, מנתח כירורגי, אמר לי, אני לא פה מנקה, אני יודע טוב מאד, זו העבודה שלי, ואני רוצה שאתה תשנה את הגרסה ותגיד שנדקרת, כי אתה היית צריך למות, אם ברגע האחרון אני הצלתי לך את החיים" (שם, ש' 13-18), ובהמשך: "אחרי זה הרופא קיבל אותי ובפרוטוקול רשום מה, מה הסיבה, איך זה קרה. הוא רואה פצע דקירה ואני מספר שנפלתי מסולם, אז הוא בא ואמר לי, אני יודע את האמת... הוא מנתח, מן הסתם הוא יודע מה זה פצע דקירה ומה זה נפילה." (ע' 29 ש' 1-4).

לשאלת ב"כ הנאשם, מדוע מעבר להודעה המפורטת מיום 24.1.20 הגיע שוב לתחנת המשטרה ביום 3.4.20 ומסר הודעה נוספת, השיב, כי הובא לידיעתו שהעדות שמסר חלקית, ללא פרטים, וזקוקה לחיזוק ולהרחבה. מעבר לכך, הוסיף המתלונן והסביר, כי כיוון שמעולם לא העיד בבית משפט והוא אינו מתמצא בהליך המשפטי כלל, חש שהוא זקוק לסיוע של עו"ד מלווה: "...עברתי מסכת של ייסורים והתנכלויות, שכבר אני, הראש שלי כבר מאד מאד מסוחרר... אני שמעתי שזה, אמרתי, או פרקליטה או בפרוטוקול, אני כבר לא זוכר מאיפה, ...שהנאשם טוען שאני הגעתי אליו הביתה והכיתי אותו, כשהמציאות היא בכלל שונה כן, אני רציתי ליווי, אני לא יודע מה זה, האג'נדה של בתי המשפט. זו פעם ראשונה שאני בבית משפט, וכול זה, אז ביקשתי ליווי מול הפרקליטות, מול בית המשפט." (ע' 38 ש' 6-8; ש' 29-31), והוסיף ואמר כי לא שינה את גרסתו, אלא: "פשוט מאד הלכתי לדייק

ולחדד את העדות שלא נגבתה ממני כראוי, זו זכותי." (ע' 40, ש' 7-6).

המתלונן נחקר ארוכות על ידי ב"כ הנאשם אודות הרקע והנסיבות שהובילו למסירת הודעה זו, ופעם אחר פעם הוטח בו כי הדבר נעשה כדי לתקן את גרסתו המקורית ולהתאימה לגרסתו של הנאשם. על אף שתחילה התקשה בתשובותיו וניכר בהן בלבול וחוסר הבנה, הרי ככול שהחקירה הנגדית התקדמה התמונה התבהרה וההסבר שנתן המתלונן בסופו של יום נהנה מהגיון וסבירות: **"...יש דבר שנקרא מנע, נפגע עבירה, ניסיתי דרך הטלפון להבין מה קורה, וראיתי שזה מאד קשה והתשובות שאני מקבל הן שטחיות, ואני לא יודע אל מול מי לעמוד, מול מי לעמוד ומי לדבר, לקחתי עו"ד שילווח אותי כי הוא יודע בדיוק את המהלך הזה של כל בתי המשפט, ואיך להתנהג ומה להגיד ומה לדבר."** (שם, ש' 12-16).

טענות ב"כ הנאשם כלפיו כי ההגעה לדירת הנאשם יחד עם בנו נועדה מלכתחילה כדי להתעמת אתו על רקע חשדותיו לגבי מעורבותו בדוחות שקיבל ובשריטה על רכבו, נדחו בתוקף על ידו, והוא חזר ועמד על גרסתו, כי הפגישה היתה מקרית ולא מתוכננת, ולהמחשה אבחן בין שני המושגים והדגים את השוני ביניהם.

כשנדרש לגרסתה של אשתו במשטרה, לפיה, סיפר לה שנכנס יחד עם בנו לדירת הנאשם, הוא ייחס זאת למצב הרפואי והנפשי בו היה נתון באותה עת, זמן קצר לאחר הדקירה: **"שהגעתי במצב גוסס לבית החולים, לא ידעתי מה אני אומר, מה אני עושה, את מי אני רואה מול העיניים שלי, מה היא שמעה ממני, אינני יודע."** (ע' 31, ש' 10-12). ובהמשך: **"אני הייתי מורדם... אומר לך מורדם, מורדם, מורדם... מבחינתי, כשאני מתחת להשפעה של מורפיום, אני מורדם."** (ע' 32, ש' 24-25).

שאלות רבות, חוזרות ונשנות, הופנו למתלונן בחקירתו הנגדית לגבי המקום בו אירעה הדקירה, אך הוא עמד על דעתו שנדקר ב**"פתח של הדירה שלי"**, ושב והבהיר בהקשר זה את האופן בו התרחשו הדברים ואת העיתוי של יציאת הנאשם מתוך דירתו והריצה לעברו כשבדו סכין: **"... היה חילוף שתי מילים, ואז הוא נכנס ואשתו סגרה את הדלת, ואני הגעתי אלי הביתה, לבית שלי. לאחר מכן הוא יצא עם סכין ורץ אלי."** (שם, ש' 12-13).

גם כשעומת עם העובדה שרוב כתמי הדם נמצאו בפתח דירתו של הנאשם, שב המתלונן להסבר שנתן בחקירתו הראשית, לפיו, המבואה הוכתמה בדם גם מפני שלאחר הדקירה, בעודו שותת דם, עבר במבואה הלך ושוב בניסיונותיו הנואשים למצוא משהו שבאמצעותו ניתן לעצור את שטף הדם: **"קמתי, (לאחר הדקירה) נכנסתי אלי הביתה קודם כל, חיפשתי איזשהו משהו לכסות, לא מצאתי, חזרתי מסחרור, עוד פעם למבואה, חזרתי עוד פעם הביתה, אמרתי, אולי קצת יותר בפנים אני אמצא משהו, ראיתי שלא זה המצב, אז ירדתי למטה, בכלל יצאתי מהמבואה בכלל. ולא לשכוח גם כן, גם לא לשכוח שאני כבר הייתי עליו, והייתי דקור והיה לי הפתח. כל פעם שהייתי קם, איך שקמתי ממנו היה שפריצים של דם, של כמויות, שאני נבהלתי מעצמי."** (ע' 42, ש' 24-29). הוא לא שינה גרסתו גם לאחר שב"כ הנאשם הציג בפניו את התמונות המתעדות את כתמי הדם בפתח דירת הנאשם, וחזר על הסברו: **"כי עברתי, עברתי פעמיים או שלוש, פה אנחנו נשכבנו, פה הדלת שלי. ואז כשהוא דקר אותי פה, כשאני התחבקתי אותו והמשכתי, גם כל הדם שלי הספיק להישפך עליו, כי יצא כמויות, ופה הם הרימו אותי, הכניסו הביתה ואני, ואני קמתי והלכתי. קמתי, נעמדתי פה, ונכנסתי לדירה שלי. בכניסה וביציאה הכול הספיק להתמלא דם, כולל הבית שלי."** (עמ' 66, ש' 1-7).

"ש. בעדות שלך מסרת שנאבקת אתו בפתח ביתך"

ת. גם וגם... בפתח ביתי נאבקתי אותו, כשהוא הגיע אלי נתתי לו בעיטה, ניסיתי לנטרל וזה מה שאמרתי קודם.

ש. ... אבל אני מראה לך דם בפתח ביתו

ת. זה לא בפתח, זה, זה במבואה שהיא סמוכה, שהלכנו וחזרנו." (שם, ש' 20-27).

לשאלה היכן היה בנו י' במהלך האירוע, השיב: "הוא היה אחרי, אני הייתי החזית, ונדקרת, ואז נשכבנו, ואז הבן בא אחרי, ניסה להפריד בינינו. והוא גם צעק לאותו נאשם, 'מספיק, די, די'." (ע' 52, ש' 24-25).

לכול אורך חקירתו הנגדית חזר המתלונן ועמד בנחישות על כך, שבשום שלב לא נכנס פנימה לדירת הנאשם, ובלשון שאינה משתמעת לשתי פנים אמר "הרגל שלי לא דרכה אצלו בתוך הבית... לא היו דברים מעולם." (ע' 56, ש' 8). כראיה לאמיתות גרסתו, כי הדקירה ארעה במבואה ולא בתוך בית הנאשם, הפנה לכך, ש"רוב הדם היה במבואה ואצלי בתוך הבית, ואילו לא אצלו בבית לא היה שום דם." (ע' 41, ש' 25).

המתלונן הכחיש מכל וכל את טענת ב"כ הנאשם, כי היכה את הנאשם לנגד עיני ילדיו, והוסיף: "לא הכיתי אותו, כב' השופטת, ולא עשיתי לו שום דבר רע. וגם אם אני אמרתי מילה לא במקום, זה לא דרך לתפוס סכין ולצאת, אני לא מחבל. אני באתי לבד, הבית שלי ריק, באתי עם הבן שלי לארגן ולסדר את הדירה. לא באתי לריב..." (ע' 57, ש' 16-20).

כן דחה בתוקף, כי הדקירה אירעה כאשר שניהם נפלו והתגלגלו על הרצפה: "ש: ואז כשהוא אחז בסכין, אתם נפלתם אחד על השני ונגרמה דקירה

ת: ממש לא

השופטת דיסקין: מה אתה אומר?

ת: ממש לא." (ע' 59, ש' 28-31).

כמו כן, שלל את הטענה שהוא זה שפתח את דלת הכניסה לבית הנאשם ונכנס פנימה, אך בה בעת לא התכחש לכך שעמד בפתח הדירה, והוא ובנו אף נגעו בדלת: "כשאני באתי, באתי ופניתי אליו, אמרתי לו לאן אתה הולך, כנראה נגעתי בדלת, לא הזזתי, רק נגעתי בה... למה אתה מתנכל לי? למה אתה עושה לי את המעשים האלו?

זה בפעם הראשונה, אני אמרתי שהיינו מול הדלת שלו, עד שהבן מעד...

לפני שנסגרה הדלת עשיתי, אולי אני נגעתי בה, אני לא זוכר ואמרתי, לאן אתה הולך? עשיתי תנועה עם היד, לאן אתה הולך? בוא תענה לי. ואז התחילה להסגר הדלת ובאנו לחזור, אז הילד מעד באותו רגע על הדלת... מיד אשתו התגברה על זה וסגרה את הדלת." (ע' 85-86).

לשאלה מי הוציא את הסכין מידו של הנאשם, השיב: "אני עיקמתי אותה, אחרי זה היא נפלה, כן יכול להיות, אני זוכר שעיקמתי אותה וכתוצאה מהעיקום, היא בסופו של דבר נפלה...אני עיקמתי אותה עם היד שלי, מההלם שהייתי, ושאני לא פגע שוב שוב בגוף." (ע' 77, ש' 5-6; 12-13).

במסגרת ראיות התביעה הוגשו מכתב שחרור המתלונן מבית החולים - סיכום ביניים (ת/1); מכתב שחרור (ת/2); לוחות צילומים של דירת הנאשם, המבואה ודירת המתלונן בקומת הקרקע (ת/3) (ת/4); לוח צילומים של המתלונן מבית החולים (ת/5); לוח צילומים של הסכין (ת/6); צילומים שצילם המתלונן (ת/7).

ההגנה הגישה את שלוש הודעותיו של המתלונן כדי להצביע על סתירות: מיום 22.1.19 (נ/א), מיום 25.1.19 (נ/ב) ומיום 3.4.19 (נ/ג).

עדות של י' ש' ט', בנו של המתלונן (להלן: "י")

י', בנו של המתלונן, צעיר כבן 17 וחצי בעת מתן העדות, תיאר באופן שוטף, ברור וענייני את השתלשלות האירוע ובעדותו שחזר את מהלך הדברים באופן דומה לעדות אביו בהתייחס לעובדות העיקריות - הן לגבי הסיבה בעטייה הגיעו לדירה הנוספת, הן לעניין התזמון של הפגישה עם הנאשם והעובדה שהם נתקלו בו כשחזרו מפינוי האשפה, והן לגבי הדברים שאביו הטיח בנאשם על כך שהוא מתנכל לו (להלן: "העימות המילולי"), בלשונו: **"אבא שלי בדיוק חזר מהעבודה. הוא אמר לי, הדיירים שלנו, שמשכירים מעלה את הדירה, עזבו, בוא תעזור לי לסדר שם והכל. עליתי, עזרתי לו לסדר והכל... ברז מים, כל הדברים האלה ואספנו גם זבל. כשירדנו, ירדנו להוריד את הזבל ואז עלינו חזרה, אחרי שזרקנו את הזבל, ואז אבא שלי ראה את הנאשם. הוא אמר לו למה אתה מסית על אנשים? למה אתה שורט לי את הרכב... ואז באותו רגע אשתו (של הנאשם) הכניסה אותו פנימה, הביתה."** (ע' 89, ש' 19-7).

גם הפרטים שמסר י' לגבי החלק שקדם לאירוע הדקירה, ובהם, ניסיונה של גלית לקטוע את התדרדרות העימות המילולי בכך, שמשכה את בעלה פנימה לתוך הבית, וכן ההתפתחות המפתיעה שחלה רגע לאחר מכן עם היציאה הפתאומית של הנאשם לעברם כשבידו סכין, תאמו לעדות אביו: **"...אשתו שומעת את זה, כן, ומכניסה אותו פנימה... ואז הוא יוצא באותו רגע, אנחנו ממשיכים לכיוון הבית שלנו, להיכנס, ואז אנחנו שומעים את הדלת נפתחת, שלו. אשתו צועקת לו, אל תעשה את זה, אל תעשה את זה... אל תצא, אל תצא, ואנחנו רואים אותו יוצא עם סכין... דוקר את אבא שלי... בבטן, ראיתי בבטן ואחרי זה הבנתי שגם בכתף. הייתי מאחורה, לא הספקתי לראות הכול."** (ע' 89, ש' 25-22). יחד עם זאת, ניכרה זהירות בדבריו של י' בכך שדייק ואמר, כי מהמקום בו עמד ברגע הדקירה לא יכול היה לראות כול פרט של האירוע, ולכן את העובדה שאביו נפצע גם בכתף הבין רק בדיעבד.

הוא הדין ביחס למיקום זירת העבירה. בדומה למתלונן, גם י' מיקם אותה בכניסה לדירה הנוספת, בלשונו: **"... בחצר המשותפת של שנינו, בכניסה לבית שלנו."** (ע' 92, ש' 5), ולהמחשה הצביע על תמונה מס' 1 בתמונות שצולמו ע"י המתלונן (ת/7). גם העובדה שהדקירה ארעה לפני הנפילה, כשהנאשם והמתלונן עדיין עמדו על רגליהם, תאמה את גרסתו של המתלונן: **"הוא קודם כל דקר אותו בבטן ואז שניהם נפלו."** (ע' 108, ש' 7).

כשנדרש י' להעריך את השטח של המבואה אותה "החצר משותפת" שבין שתי הדירות, טען כי ממדיה הם כ: **"מטר, גג. ש. מטר גג, זה עניין של צעד צעד וחצי: ת. כן"** (ע' 91, ש' 6-7).

כמו כן, כפי שהעיד המתלונן, גם לדבריו, לאחר הדקירה מיהר להכניס את אביו לדירה הנוספת כשהוא מדמם באופן מסיבי, ולמראה הפצע הפעור בבטנו הביו שמדובר בפציעה חמורה: "אני ישר הכנסתי אותו לבית שלי, לראות מה קרה. הוא הראה לי את הבטן שלו חבולה... את כל הבטן שלו פתוחה, את כול הדם שיורד וגם שתוקפים אותי". (שם, ש' 18-21).

בחקירתו הנגדית נשאל י' אודות השוני בין עדותו בבית המשפט, לפיה, הוא ואביו פגשו בנאשם במקרה כשחזרו מפינוי האשפה של הדירה הנוספת, לבין הדברים שמסר לשוטר כשעה לאחר האירוע, (מסמך 18 בת/9), לפיהם, הם ניגשו לבית של הנאשם כדי לנסות ולהבין לגבי סכסוך ביניהם בקשר לבניה לא חוקית, וייחס זאת לטראומה שחוזה זמן קצר קודם לכן: "...אני הייתי בן 16... באו אלי חצי שעה אחרי שראיתי את אבא שלי כמעט נרצח..." (ע' 97, ש' 26-27). "...חצי שעה לאחר שאני חוויתי דבר כזה, שזה היה נורא קשה לי, עניתי תשובות קצרות..." (ע' 99, ש' 27-28). כמו כן, הדגיש, כי בחקירתו במשטרה, שנערכה כשבוע לאחר האירוע, מסר גרסה מפורטת ומלאה (ע' 100, ש' 3).

י' אישר שלחקירה במשטרה הגיע מלווה באמו, ולא התכחש לכך, שלאחר סיומה שוחח עמה אודותיה:

"ש: ...אתה יוצא מתחנת המשטרה, אימא שלך ליוותה אותך, אתה סיפרת לה שנחקרת, זה מה ששאלתי."

ת: ברור שסיפרתי לה שנחקרתי, אז מה עשיתי שם?

ש: יפה ואמרת לה, יפה, ואמרת לה על מה נחקרת?

ת: על הדקירה של אבא, זה מובן מאליו" (ע' 101, ש' 20-25).

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, היכן הייתה גלית בעת העימות המילולי בין אביו לנאשם, ענה, שמיהרה להכניס את הנאשם פנימה לדירתם, ולאחר מכן, כשהנאשם יצא מהדירה ודקר את אביו, היא יצאה אחריו כדי לראות מה הוא עושה, ובכך נמצא הוא מאשר את גרסת המתלונן.

באשר לגרסתו כי הדקירה אירעה סמוך לכניסה לדירה הנוספת, ב"כ הנאשם עימת אותו עם הגרסה השונה שמסר בהודעתו מיום האירוע, בה מיקם את "זירת העבירה" בכניסה לבית הנאשם. לכך השיב: "הזיכרון שלי היה מעורפל ועניתי תשובות קצרות, ... כשאתה בלחץ אתה לא זוכר הכל." (ע' 104, ש' 22). בהמשך, תוך הפניה לשטח הקטן של המבואה ולמסקנה הנגזרת מכך לגבי המרחק בין שתי הדירות, השכיל י' להעמיד את הדברים בפרופורציה הראויה:

"ש: וכול המקום הזה הוא מטר וחצי"

...

ת: ... היינו גם שני גברים יחסית גדולים, במקום כזה.

ש: מי, מי גברים גדולים

ת: ...אני ואבא שלי

...

ת: על צעד כזה. " (ע' 106, ש' 19-23).

בחקירתו הנגדית הבהיר י' כי עמד מאחורי אביו בעת הדקירה: "אני הייתי מאחורי אבא שלי והוא היה לפני, אני ראיתי שהיה בין שניהם מגע, מגע פיזי וראיתי שבידו מוחזקת סכין... אני ראיתי שהוא, ראיתי שהוא מתקרב לאבא שלי ונוגע בו עם סכין, אז כנראה שכן..." (ע' 107, ש' 28-31), וגם בהתייחס לעובדה זו תשובתו תואמת את גרסת אביו.

ולשאלה מי גרם לסימני החבלות שנמצאו על ראשו של הנאשם, השיב: "...לא היה לי שום מגע פיזי לראש שלו, רק לאחר הדקירה נתתי לו מכה לכיוון הפנים, כדי שיפסיק לנשוך אותי... אני משער שכשהוא דקר את אבא שלי ושניהם נפלו על הרצפה, יש להם שם כמו רמפה כזאת, מעץ, ברזל... כנראה כשהוא נפל הוא קיבל מכה ככה בראש, אני משער." (ע' 117, ש' 21-16), והמשיך: "כל היגיון בריא יחשוב, שהוא נופל על הרצפה ומקבל מכות, אז תהיה צלקת." (ע' 118, ש' 2-1).

במסגרת ראיות המאשימה הוגש טופס השחרור של י' מבית החולים (ת/8).

ההגנה הגישה את הודעת י' מיום 24.1.19 (נ/4).

עדותו של השכן, אבירם

אבירם גדליה, שכן המתגורר בקומה השנייה בבניין, העיד, שביום האירוע עלה לדירתו, כשלפתע שמע צעקות של כמה אנשים. בהגיעו למקום ממנו בקעו הצעקות, ראה את הנאשם והמתלונן מתקוטטים על הרצפה מחוץ לדירת הנאשם, כשהנאשם נמצא מעל המתלונן. המקום בו ראה את שניהם על הרצפה סומן על ידו בתצלום מספר 4 בת/3, קרי, במקום בו נותרו מריחות וכתמי דם במרחק של אריח מדלת הכניסה לבית הנאשם.

לגרסתו, שמע את בנו של המתלונן צועק ומבקש ממנו: "תפריד, תפריד", ומיד החל בניסיון להפריד בין הניצים. רק לאחר שהדבר עלה בידו הבחין בסכין אחוזה בידו של הנאשם, בלשונו: "ראיתי שיש לו סכין ביד. ניסיתי להרגיע אותו, אמרתי לו, תן לי את הסכין. הוא שחרר את הסכין, זרקתי אותה לצד מאחורי ארונית... ראיתי אותה רק כשהצלחנו להפריד וכששלומי גמליאל קם, רק אז ראיתי את הסכין." (ע' 134, ש' 6-3). לדבריו, לא ראה את הדקירה עצמה, אך בה בעת, סיפר, כי הנאשם היה מאד נרגש והוא התאמץ להרגיעו: "הייתי ביניהם וניסיתי להרגיע את שלומי גמליאל. התמקדתי בו כי אני הייתי לידו, ואני כן יודע שהבן של ש' ט' גם ניסה להרחיק את אבא

שלו. (שם, ש' 32-33). הוא הוסיף, כי לאחר שהנאשם והמתלון הופרדו והורחקו זה מזה, הנאשם נכנס לביתו.

ובאשר לחלקו של י', העיד אבירם, שלא הבחין במהלך האירוע במעורבות פיזית כלשהי מצדו.

בחקירתו הנגדית, בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, הסביר, כי ברגעים הראשונים לא הבחין כלל בסכין, והיא נתגלתה לעיניו רק לאחר שהפריד בין השניים: **"וכששלומי גמליאל קם, רק ראיתי את הסכין"**, והיא היתה אחוזה בידו של הנאשם. (ע' 136, ש' 5-1).

לשאלת ב"כ הנאשם, השיב, כי אינו זוכר כיצד פונתה הזירה, אך אישר שאמר במשטרה את הדברים הבאים: **"... בשלב הזה הבן של ש' ט' הכניס את אבא שלו לדירה והלכו מסביב, ובגלל זה היו שובלי דם מסביב... רק בשלב שהם הולכים לכיוון ביתם ראיתי דם על הרצפה ואז ראיתי את המתלון מחזיק את הבטן וראיתי שהוא דקור"**, והוסיף, שהבן לא התנגד להזמנת אמבולנס אלא לא עשה זאת: **"אני אמרתי תזמינו אמבולנס והם לא הזמינו. ראיתי שהם לא מזמינים אמבולנס. לא הבנתי למה לא הזמינו אמבולנס, כי בן אדם מדמם"** (ע' 137, ש' 17-18).

בחקירתו החוזרת הבהיר לגבי אי הזמנת האמבולנס, כי התרשם שבנו של המתלון: **"היה לחוץ. לא כל כך ידע מה לעשות, כפי שראיתי את זה...היה נראה לחוץ"** וכי חוץ מהדם שניגר מהמתלון היו כתמי דם בזירה (ש' 24-25).

כבר עתה ניתן לומר, שגרסת השכן מחזקת את גרסת המתלון וי' לגבי מספר עובדות: י' קרא לו והפציר בו להפריד בין הנאשם למתלון ולא השתתף בעימות הפיזי; המתלון דימם באופן מאסיבי והכתים את הרצפה במבואה; לאחר ההפרדה י' הולך אותו והכניסו לדירה הנוספת, ובהמשך הם הלכו מסביב ולכיוון דירתם ובדרכם נותרו "שובלי דם".

עדותו של אליאס (חוקר מז"פ)

העד אליאס, חוקר מז"פ, צילם את התצלומים במסמכים 12 ו-13 בתיק המוצגים ת/9. לדבריו, צילם שלושה מוקדים: א. רצפת המטבח בדירת הנאשם (תמונות מס' 1; 2; ו-3) בהם מתועדת טיפת דם במטבח; ב. מסדרון הכניסה לבית הנאשם (המבואה (מ.ד.)) (תמונות מס' 4 ו-5), בהם מתועדים **"כתמי דם רבים"** במרחק של כאריח וחצי מפתח הדירה; ג. הכניסה לדירת המתלון בקומת הקרקע (תמונות מס' 6; 7; ו-8), והמטבח באותה דירה (תמונות מס' 9 ו-10), בהם מתועדים כתמי דם ברצפת המטבח.

בחקירתו הנגדית נחקר אליאס אודות התמונות ת/7, שצולמו על ידי המתלון מספר חדשים לאחר האירוע. לשאלת הסנגור השיב, כי לו הבחין ביום האירוע בכתמי דם נוספים לאלה שצילם היה מתעד אותם (ע' 139, ש' 15). כמו כן, השיב בחיוב לשאלה, האם סרק את הזירה כראוי, והוסיף: **"...מדובר בשעת ערב. יכולים לפספס משהו... לא אומר שכתמי הדם האלה (שהוצגו בפניו מצילומי המתלון) היו בשעה שאני הייתי בזירה."** (שם, ש' 24-26).

באשר לשיקולים המנחים חוקר מז"פ מתי לדגום טביעות אצבעות מזירת עבירה, הסביר העד, כי הדבר תלוי בנסיבות: **"יש דברים שמתבקשים לפי הזירה. אם מוצאים למשל סכין שלא ידוע למי היא שייכת, סכין מגואלת בדם, אז צריך לקחת ט.א. (טביעות אצבעות) לא צריך להגיד לי לקחת ט.א. ואם אנו מדברים על הזירה הזו והיה בין שכנים, אז לא היה מקום לקחת ט.א."** (ע' 139, ש' 27-33, ע' 140, ש' 1-2).

אליאס טען כי לא זכור לו שאשתו של הנאשם והחוקרת הסבו את תשומת ליבו לכך, שיש לקחת טביעות אצבעות מדלת דירתו של הנאשם, והסתייג מעצם הרעיון שמעורבים באירוע לא אמורים להנחות את חוקר מז"פ כיצד עליו לפעול. ולגבי השימוש בדגימה של טביעות אצבע מדלתות טען כי איכותה מוטלת בספק: **"לעצם העניין הדלתות משטח בעייתי לקחת ט.א. ואני לא ראיתי לנכון לקחת ט.א... דלתות מטבען, זה משטח בעייתי, זה דבר שנוגעים בו יום יום."** (ע' 140, ש' 12).

עדוּתָהּ של שִׁירן סלמה (סיירת בשיטור העירוני של רמת גן) (להלן: "סלמה")

השוטרת סלמה הגיעה לזירת האירוע בעקבות קריאת מוקד כשמצלמת גוף מותקנת עליה, ולדבריה, הבחינה מיד בשביל **"מלא דם... גם בגרם מדרגות"** (ע' 141, ש' 9-13). בהמשך פגשה בנאשם, ולשאלה האם הוא הדוקר, השיב מיד בחיוב: **"ראיתי אותו במרפסת של ביתו. ראיתי שהוא מחזיק את נייר הטואלט ספוג בדם. שאלתי אותו אם הוא זה - קיבלנו מראש דיווח שמדובר בדקירה, לכן כשהגענו לשם שאלתי אותו אם הוא זה שדקר. הוא מסר לי שכן."** (שם, ש' 13-14). הנדקר לא היה במקום מאחר וכבר פונה לבית החולים.

באשר לנסיבות מציאת הסכין, העידה, כי תחילה פנתה לאשת הנאשם, גלית, שהכחישה כי הבחינה בסכין כלשהי, ולשאלתה, האם היא יודעת באיזה סכין בוצעה הדקירה, השיבה גלית: **"שלא ראתה סכין אבל היא חושבת שאולי זו סכין שהיא שטפה..."**. לאחר שלא זכתה לתשובה עניינית ממנה אחד השכנים הוביל אותה לכיוון למקום, שבו בסופו של דבר אותה הסכין נותפסה על ידה (שם, ש' 22-24).

בחקירתה הנגדית אישרה סלמה, כי שניים מילדיו של הנאשם נכחו במקום בעת ששוחחה עם גלית וזו מסרה לה כי הנאשם נכנס אליהם הביתה כשהיה לא רגוע, וכי כי ידעה את החוקרים בכך, אך לא ידעה לומר, מה נעשה בקשר לחקירת הילדים.

בנוסף, הופנתה לכך, שבסרטונים ממצלמת הגוף שלה, נראה כי גלית מסבה את תשומת ליבה לדלת דירתה ומבקשת שהמשטרה תדגום ממנה טביעות אצבע, אך טענה כי אינה זוכרת פנייה כזו (ע' 143, ש' 22-25).

במסגרת ראיות המאשימה הוגש דו"ח הפעולה של סלמה (ת/9)

נעבור לראיות ההגנה

עדוּת הַנֶּאֱשָׁם - שִׁלְמָה גַּמְלִיָּאל

בחקירתו הראשית בבית המשפט תיאר הנאשם אירוע בן שלושה שלבים - שני שלבים התרחשו בתוך ביתו, והשלישי, במבואה. לגרסתו, באותו יום שהיה ערב ט"ו בשבט, לקראת ערב, שמע צעקות ורעשים בוקעים מלמטה, שאותם יחס למתלונן. בעוד הוא ומשפחתו מסבים לשולחן החג, נשמעו צעקות מעבר לדלת, ולפתע וללא כול התראה המתלונן נכנס בסערה פנימה ותוך שהוא משמיע קללות על כך שהתלונן נגדו, החל תוקף אותו יחד עם בנו: "ואז הו, ש', פתח את הדלת בסערה... את הדלת של הבית שלי, נכנס, אני אזיין אותך, מה התלוננת עלי, מה התלוננת עלי, הוא וי' ח', הוא ישר נכנס והוא ישר תקף וזה, ואני ישר הורדתי את הראש, מנסה לדחוף אותו ככה, תזוז, אשתי והילדים צועקים, אבא אבא, אבא... התכופפתי, דחפתי אותו וזה, העפתי אותו ממני, ואז אשתי נדמה לי סגרה את הדלת" (ע' 146, ש' 17-29).

לדבריו, סבר שבכך הסתיים האירוע, אך להפתעתו, המתלונן שב ונכנס לדירה והמשיך לתקוף אותו ולהכותו. תוך כדי ניסיונותיו להתגונן הבחין בסכין מונחת על השיש: "... תפסתי את הסכין ועשיתי ככה עם הסכין, ואני מצטער שיצאה תקלה. הלוואי והיה סיר, הלוואי והיה מחבת, הלוואי והיה נעל משהו, שהייתי יכול להתגונן אתו" (שם ש' 34; ע' 147, ש' 1-4), וכשהסכין אחוזה בידו, בעודו צועק לעברם "תזוזו, תזוזו", הוא נופף בידיו לעבר המתלונן ובנו כדי להבריחם, אך הם לא נרתעו והמשיכו להכותו, בלשונם: "... עם הסכין, כי אני רוצה להבריח אותו, להבהיל אותו, תזוז, תצא ממני, תזוז ממני, והם ממשיכים לתת לי מכות בראש... והם ממשיכים להכות אותי, הוא והבן שלו, ואני צועק להם תזוזו, תזוזו, תזוזו, ואני שומע מאחור את הילדים צועקים ואת אשתי בוכה" (שם, ש' 10-11).

את רגע הדקירה תיאר הנאשם במשפט קצר ומיתמם, שנשמע יותר כמו הערת אגב של אדם שאינו קשור למעשה ואינו יודע מיהו הדוקר: "... ואני כולי מבוהל, כולי מפוחד, לא יודע מה לעשות. ואז, לא יודע איך, פתאום הוא אמר 'איי', לא יודע, ואז יצאנו החוצה... והוא משך אותי החוצה, הם שניהם משכו אותי החוצה.

השופט דיסקין: מתי הוא אמר "איי", לפני שהוא משך אותך החוצה?

ת: לא לפני... משך אותי, ואז שניהם משכו אותי שניהם החוצה, והמשיכו לתת לי מכות, ואני מנסה להתגונן ולא יודע מה לעשות כבר. (שם, ש' 11-17).

ולשאלה היכן היתה הסכין במהלך החלק הזה, השיב הנאשם: "אצלי ביד ואני מנסה להבהיל אותו, תזוז, תזוז, תזוז... ואז אני מתגונן ככה (העד מדגים תנועות של הטחה, באמצעות היד שהחזיקה בסכין" (שם, ש' 21-26).

הנאשם סימן באות "X" על גבי תצלום מס' 1 במסמך 13 בת/9 את המיקום בו עמד במטבח, בקרבת שולחן האוכל, כשהמתלונן ובנו פרצו לדירה, ובאות "Y" את המקום על השיש במטבח, ממנו לקח את הסכין. הדקירה, העיד, אירעה בתוך הבית.

לדברי הנאשם, בעת שהוא והמתלונן היו על הרצפה, במבואה, הגיע השכן, ולבקשתו, לאחר שהבין כי הסכנה חלפה, מסר לו את הסכין ורק אז הבחין שהמתלונן מדמם. חרף זאת, כך לגרסתו, המתלונן שב ונכנס לביתו, והמשיך לקלל אותו בגסות.

לשאלת סנגורו מדוע לקח סכין, התפתל הנאשם בתשובתו, ובסופו של דבר, פטר עצמו בתירוץ, שפרט לסכין לא היה

שום חפץ שניתן היה להתגונן באמצעותו, בלשוננו: "... אם היה סיר או היה נעל או היה משהו אני, הכל בבלבולים שאני מגן על עצמי ואני מנסה לחפש משהו, בשביל שהוא לא יתקדם, גם ראיתי את האטרף שלו, כמו משוגע. כמו לא, בחיים לא ראיתי אותו ככה. בחיים לא ראיתי אותו ככה. איזה, איזה טירוף, איזה שגעון, אני אזיין אותך, אני זה, ואשתי והילדים צועקים, והם שניהם נותנים לי רק מכות בראש, ואני כל הזמן רוצה רק להתגונן, רק להתגונן, להעיף אותם ממני. רק להעיף אותם ממני. ואז מה שתפסתי תפסתי. הלוואי והיה סיר, הלוואי והיה מחבת, הלוואי והיה נעל, לתת לו בראש, הלוואי, אבל.. זה מה שראיתי באותה שנייה." (ע' 152, ש' 7-16).

בפתח חקירתו הנגדית נדרש הנאשם לתמיהה המתבקשת, והיא, כיצד מתיישב הסבר זה עם הנשקף בתמונות שצולמו מיד לאחר קורות האירוע, בהן ניתן לראות בבירור, שבאותה עת היו מונחים על השיש חפצים רבים אחרים, ביניהם, קומקום, סירים וכלי מטבח שונים, וכול שהיה בידו לומר, הסתכם בזאת: "זה מה שנתפס לי ביד באותו ... לא בחרתי, זה מה שתפסתי ככה, כי לא הסתכלתי, הייתי חייב להגן על הראש שלי." (ע' 153, ש' 15-18). ומשלא צלח ליישב בין הדברים המשיך הנאשם במתן תשובות תלושות ולא ענייניות שנעו בין התנצלות להיתממות: "כן, אני רואה שהיה, אבל מה אני אעשה שאני. מה שנתפס, עשיתי ככה ו, כי הראש שלי היה כל הזמן ככה, למטה, וכל הזמן הגנתי, כל הזמן פחדתי על הפנים, כל הזמן פחדתי, הגנתי ככה על הפנים... הלוואי והיה נתפס לי משהו אחר, כן, ביד." (ע' 154, ש' 4-1, 31).

הנאשם המשיך באותו דפוס מטשטש ולא ענייני גם בתשובה לשאלה, כיצד מתיישבת גרסתו, לפיה, בעת שהמתלונן נכנס לביתו הוא ובני משפחתו הסבו לשולחן החג עם העובדה שאין באותן תמונות זכר לפירות יבשים. בדומה לתמיהה הקודמת, לא היה בפי הנאשם הסבר מתקבל על הדעת להיעדרם מהשולחן, זולת גיבוב של משפטים חסרי שחר: "...כן, פה היה פירות יבשים, היה הכול ...אני לא יודע איפה כול הפירות... היה פה פירות יבשים...כן, היה על השולחן." (ע' 154, ש' 19-27).

כשהתבקש להראות לבית המשפט מה היו אפוא הפעולות שעשה כדי להתגונן מפני תקיפות המתלונן, הדגים פעולה של הסתרת הפנים באמצעות שתי ידי, תוך כדי הנפתן בתנועות של הטחה קדימה. (ע' 158, ש' 26), ובתשובה לשאלת התובעת, אמנם לא התכחש לכך שדקר את המתלונן, אך טען, שעשה זאת תוך כדישהוא מגונן על פניו וראשו מפני מכות האגרופים של המתלונן ובנו:

" ש: אין לנו מחלוקת שהיה ויכוח לפני הדקירה, נכון?

ת: כן

ש: ואין מחלוקת שאתה דקרת את המתלונן, נכון? בבטן שלו וגרמת לחתך עמוק באיברים הפנימיים בעצם בגוף שלו

ת: אני התגוננתי...וכשהוא קפץ עלי אז כנראה נדקר, אני,

ש: אה, אתה אומר שהוא קפץ עליך?

ת: כן

ש: הוא קפץ עליך לסכין?

ת: לא, הוא המשיך לחבוט בי, ואני עשיתי ככה, אני כול זמן פחדתי על הפנים... כי הם כול הזמן

נתנו לי רק בוקסים, רק בוקסים

ש: מי זה נתנו לי?

ת: הוא והבן שלו. " (ע' 155, ש' 15-29).

הנאשם לא התמיד בגרסתו לאורך עדותו, ובמהלך חקירתו הנגדית חזר בו מעובדות עליהן העיד בחקירה הראשית. כך למשל, כשעומת עם גרסת אשתו, לפיה, בשלב שקדם לדקירה י' לא נטל כול חלק בתקיפה, נסוג הנאשם מגרסתו בחקירה הראשית וטען כי מאחר ונאלץ לגונן על פניו וראשו מפני החבטות, לא הצליח לראות מי מהם היכה אותו: "אני כל הזמן הראש שלי היה למטה, מנסה להגן על הפנים, ורק אני מרגיש בוקסים, אני לא יודע מי נותן לי בוקסים פה בראש, אני לא יודע מי נותן לי, אם זה, אם שניהם או שזה רק הוא." (ע' 156, ש' 3-5).

כמו כן, לאחר שב"כ המאשימה הפנתה אותו לגרסת אשתו, לפיה, כיוון שעובר לדקירה נשמעו צעקות ורעשים, שניהם יצאו החוצה, אישר זאת הנאשם, ובניגוד לגרסתו בעדות הראשית, בה טען, שכבר בשלב הראשון המתלונן נכנס לביתו, התיישר עם גרסתה גם בנקודה זו, ואמר: "יצאנו אני חושב אחר כך, אחרי כל הרעש, שנהיה טיפה שקט, שמענו שקט ואז אני חושב יצאנו למכונת כביסה, היא אמרה לי תוציא את הכביסה, תכניס את הכביסה, משהו כזה היה ואז..." (ע' 159, ש' 26-28). ולשאלת בית המשפט היכן מוצבת מכונת הכביסה, הבהיר, שהיא נמצאת: "במרפסת ... בדיוק מחוץ לבית, במרפסת."

וכשנשאל בשנית על ידי ב"כ המאשימה, האם הוא ואשתו יצאו החוצה מביתם, חזר הנאשם ואישר עובדה זו: "כן, אחרי שהיה את כל הרעש וכל הצעקות שלו." (שם, ש' 34), ואף הוסיף ואמר, כי בשלב זה המתלונן עדיין לא נכנס לביתו. כול זאת, כאמור, בניגוד לגרסתו בחקירה הראשית.

דפוס אופייני זה של נסיגת הנאשם מגרסתו בחקירה הראשית, חזר על עצמו בחקירה הנגדית גם בקשר לנושאים נוספים. כך למשל, בעוד שבחקירה הראשית טען כי היה בתוך דירתו, כשהמתלונן הגיע במפתיע ונכנס פנימה, בתשובה לשאלות בית המשפט, שינה הנאשם את גרסתו ואישר שהמתלונן הופיע כשחזר מהכנסת הכביסה למיבש ובשלב שהוא עדיין עמד בפתח דירתו:

"ש: (בית משפט) והלכתם לשים כביסה?

ת: כן, ואז הוא פתאום נכנס לי מ, ... זה צעד וחצי... המכונה,

ש: (בית משפט) אז שמתם כביסה וחזרתם הביתה.

ת: עמדת בית משפט של בית ואז הוא פתאום נכנס,

ש: (בית משפט) אז עמדת בית ואז הוא נכנס? כשעמדת בית של בית?

ת: כן, ואז הוא נכנס וטרק, פתח את הדלת בצעקות,

ש: (בית משפט) לא, אז, עמדת בית ואז הדלת הייתה פתוחה.

ת: כן, אבל אשתי כבר הספיקה לסגור פעם אחת את הדלת.

ש: (בית משפט) מתי היא הספיקה לסגור?

ת: בדיוק כשהוא בא להיכנס וזה." (ע' 160, ש' 19-34).

הנאשם חזר ונשאל שוב אודות העיתוי של הפגישה עם המתלונן, והשיב כי אירע בשלב בו היה בדרכו מהכנסת הכביסה למייבש, מחוץ לדירתו, ולא כפי גרסתו בעדות הראשית:

ת: ... אשתי אמרה לי להוציא את הכביסה...הוצאתי את הכביסה, הכנסתי למייבש

ת: לבד? הלכת לבד?

ת: לא, איתה ביחד, איתה... השארנו את הדלת שלנו פתוחה...

ואז, הוא בא פתאום מהכניסה, מהשער, מהכניסה שלי, מהשער שלנו, של המרפסת שלי, ואז הוא נכנס פתח את הדלת... השער, השער של המרפסת." (ע' 161, ש' 1-17). אותה "מרפסת", כך עלה מדבריו, היא בעצם שטח מעברי: "... המרפסת שלי זה רק מעבר יש שם פס, רק שהם עוברים." (ע' 161, ש' 24). לשאלת ב"כ המאשימה, אישר הנאשם, כי כדי להגיע לדירתו הנוספת על המתלונן לעבור דרך אותה מרפסת: "צריך לעבור דרך." (שם, ש' 30-34).

לאור גרסה זו עימתה אותו ב"כ המאשימה עם גרסתו השונה בחקירתו משטרה ובחקירה הראשית, לפיה, היה בביתו כשהמתלונן התפרץ לראשונה פנימה והחל להכותו. הכיצד, שאלה, מתיישבת גרסה זו עם דבריו אלה, לפיהם, שכשראה לראשונה את המתלונן היה עם אשתו ב"מרפסת" עסוק בהכנסת הכביסה למייבש? לכך, לא היה בפיו של הנאשם מענה ענייני, זולת: "לא יודע, אני יודע שהייתי כולי מבולבל, כולי מפוחד, כולי, לא יודע מה אמרתי מה לא אמרתי, אני יודע שרק רציתי להגן עליי ועל אשתי ועל הילדים שלי, ולא היה לי אכפת מכלום." (ע' 162, ש' 19-21). ואם לא די בכך, כשחש בסתירה הניכרת על פניה, חזר לגרסתו הקודמת, וכמדקלם טקסט ששינן אמר: "שניהם נכנסו אליי הביתה, שניהם היכו אותי בתוך הביתה שלי, זה מה שאני זוכר, שאני כל הזמן מגן על עצמי ועל אשתי וזה, לא נותן להם להיכנס יותר פנימה, ואני רק רוצה להדוף אותם החוצה..." (ע' 163, ש' 2-4). וכאשר נוכח שאין ביכולתו ליישב בין הגרסאות הסותרות, נאחז הנאשם בתירוצים כגון, בלבול, חוסר זיכרון ואף הביע צער על פציעת המתלונן: "זה שזה לא מסתדר אני, מה אני אעשה?... זה מה שאני זוכר... אי אפשר, קשה לי מאוד, קשה

מאוד לזכור כשאתה, עד היום אני מבולבל מזה, ועד היום אני בצער מזה, על מה שקרה לו. (שם, ש' 7-16).
חרף זאת, חזר ועמד על דעתו, שהדקירה לא ארעה במבואה אלא בתוך דירתו.

למרות שלא יכול היה להתכחש לכך, שכתמי הדם תועדו **"בכניסה לבית שלי"**, במה שהוא מכנה: **"במעבר..."**, הנאשם לא נסוג מגרסתו, לפיה, הדקירה אירעה בתוך הבית פנימה, ולשאלה כיצד אם כן הוא מסביר את הימצאות כתמי הדם מחוץ לדירתו, במבואה, השיב תחילה בהבעת אי אמון: **"לא יכול להיות"** (ע' 164, ש' 28). כשחזר ועומת שוב עם עובדה זו חזר לדפוס של ערפול ובלבול: **"...כנראה אחרי הדקירה, כשיצאנו לשם והתגלגלנו... כי התגלגלנו, הוא משך אותי, נפלנו שנינו, והתגלגלנו שם וזה, זה לא נגמר אחרי הדקירה ממש."** (שם, ש' 4-7)

עדוּתה של גלית גמליאל, אשת הנאשם

גלית מתגוררת בדירה כ 13 שנים מאז נישאה לנאשם, מכאן היכרותה עם המתלון. היא הגדירה את היחסים בין המשפחות עד לאחרונה כחבריים.

לעדוּתה, ביום האירוע, בשעות אחר הצהריים (לקראת הערב), נשמעו צעקות מכיוון דירת הקרקע של המתלון, וכעבור כשעה נשמעו רעשים של חפצים נזרקים למעלה מלוויים בקללות. כשבדקה את ה"מרפסת", הבחינה ב"כל מיני דברים זרוקים", שלהערכתה, הושלכו לשם על ידי המתלון, אם כי לא ראתה שעשה זאת בפועל. לדבריה, אותה "מרפסת" שייכת לה בלבד, אך בדומה לנאשם אישרה, שהיא משמשת גם שטח מעבר לשכנים: **"...יש לו (למתלון (מ.ד.)) מעבר כזה צר, שהוא יכול לעבור"**. לשמע הצעקות היא והנאשם נכנסו לדירתם וסגרו את הדלת. לאחר כשעה, כשהשתרר שקט, הם יצאו למרפסת כדי להעביר בגדים ממכונת הכביסה למיבש, ואז, ראתה את המתלון ובנו עולים במדרגות: **"...הם עלו במדרגות ונכנסו מהשער, פתחו את השער"**. באותו רגע, הנאשם כבר עמד בפתח דירתם: **"ובדיוק בעלי עמד בכניסה לבית, חיכה לי רק שאני אבוא"**. (ע' 170, ש' 3; ש' 18-20).

את מעשיו של המתלון תיארה גלית כך: **הוא בא לבעלי ופשוט בא לנגוח בו בראש, והתחיל לקלל אותו ולתקוף אותו**, "והיא דחפה את הנאשם לתוך הבית, נכנסה גם היא וסגרה אחריהם את הדלת. ואולם, לדבריה, בתוך פחות מדקה, המתלון: **"פרץ ונכנס ממש לתוך הבית, הפעם, ממש, הוא נכנס לנו עד אחרי פינת אוכל שם, הכל קטן... פחות ממטר, והוא המשיך לתקוף אותו..."** (שם, ש' 25-11). גלית תיארה את המתלון כאחוז תזזית: **"עצבני מאד... הוא עלה כמו רוצח. אני, אני פחדתי, אני פחדתי... והוא נכנס בכל הכח, והוא נכנס ותוקף, ומפה זה התגלגל, ענין של שניות, הכל בהיסטריה"** (שם, ש' 31-28). הוזה אומר, על פי עדות גלית בבית המשפט, מבחינת העיתוי, ההיתקלות במתלון היתה כשהיא והנאשם היו במרפסת, מחוץ לדירתם. כשהיא ראתה את המתלון ובנו עולים במדרגות הנאשם כבר הספיק להגיע לדירה ועמד בפתח ואז המתלון ניגש אליו. על פי גרסה זו, השלב הראשון של העימות היה מילולי - כלל קללות שהטיח בו המתלון, ונמשך עד שהצליחה להכניס את הנאשם פנימה ולסגור את הדלת. השלב השני, החל מיד אחר כך, כשהמתלון פתח את הדלת, נכנס לתוך הדירה פנימה ותקף את הנאשם. עם זאת, בעדותה, גלית אינה כורכת באירוע את בנו של המתלון, ולא מייחסת לו נוכחות או השתתפות פעילה בתקיפה.

ובאשר לנסיבות ולאופן בו אירעה הדקירה, בדומה לנאשם, לאורך עדותה גלית נמנעה באופן סיסטמתי ממסירת פרטים של ממש לגבי חלק זה של האירוע וגרסתה בחקירה הראשית היתה מעורפלת והסתכמה במשפט קצר, כללי ולא מחייב, משל הדקירה אירעה מעצמה - יש מאין. בעודה מדלגת על החלק המהותי הזה, אמרה: **"מה קרה אחר כך, אחר כך הגיע מצב שהוא (המתלונן) נדקר, אני כבר, אחרי כמה דקות רואה אותו דקור"**. (ע' 171, ש' 1-2). הביטוי "הגיע מצב שהוא (המתלונן) נדקר" אינו אלא ניסיון מגושם להרחיק את הנאשם מביצוע הדקירה ולהמשיך בתיאור האירוע תוך התעלמות מעובדה זו.

גם לאחר אישורה כי נכחה במקום וראתה את הסכין, התחמקה גלית ממענה ענייני וברור והמשיכה ללכת סחור סחור, תוך מתן הסברים תמוהים, מנותקים ולא רציונאליים, כמודגם בדבריה הבאים: **"מה ראיתי. ראיתי אותו תוקף את בעלי... והילדים צורחים, ואני מנסה להרגיע את הילדים, וזהו הם התנגשו כזה. אני לא ראיתי שבעלי הרים את הסכין. אני יודעת שהיתה סכין שם מונחת, אנחנו בדיוק אכלנו, הוא חתך את פירות ט"ו בשבט..."** (שם, ש' 14-8). ובכול מה שקשור לסכין ולדקירה נאחזה באותו קו מתפתל של ערפול ביחס לסכין ולדקירה עצמה: **"הוא חתך... הסכין לא היתה על השולחן, אני לא ראיתי אותו דוקר... אבל אני ראיתי את הסכין"**. (שם, ש' 23-17).

וכך המשיכה גלית בדפוס של תיאור מטשטש ומתעתע, כשמחד אמרה, שראתה את הסכין בידו של בעלה, ומאידך, טענה, שלא ראתה את הדקירה: **"... אני לא ראיתי אותו דוקר אותו, אבל אני ראיתי אותו כבר, אני כבר ראיתי אותם ביחד כזה, מתלהמים... אבל אני ראיתי את הסכין... אני ראיתי את הסכין כבר אחרי שכבר, כאילו, כאילו כבר אחרי שכל מה שקרה, כבר ראיתי שיש דקור... בתוך הבית... ביד של בעלי"**. (שם, ש' 33-27).

ואומר עתה ומיד. גרסה זו של גלית מעוררת על פניה תמיהות ומציבה סימני שאלה לגבי סבירותה. ממה נפשך? אם אומנם ראתה שהנאשם נוטל סכין והדקירה אירעה בתוך הבית, מול עיניה, כיצד יתכן שלא הבחינה בדקירה עצמה. אלא אם כן, כגרסתם של המתלונן ובנו, הדקירה אירעה מחוץ לבית, ולמרות שיצאה למבואה בעקבות הנאשם לא הספיקה לראות את הדקירה בעת ביצועה. ובאומרה: **"כאילו כבר אחרי שכול מה שקרה, כבר ראיתי שיש דקור"**, יש כדי להעיד, שאלה אכן היו פני הדברים. כלומר, כשהבחינה שהנאשם נוטל סכין ויוצא בסערה מהבית למבואה בעקבות המתלונן, ניסתה להדביקו אך איחרה, ולכן, לא ראתה את הדקירה בעת ביצועה.

בחקירתה הנגדית נשאלה גלית היכן ראתה כתמי דם, והשיבה: **"בכניסה לבית... אני לא יודעת אם כבר כל הדם מהדקירה הספיק לרדת לשם, ממנו, כי זה ממש היה עניין של שניות, הוא נדקר והם התגלגלו החוצה"**. (ע' 177, ש' 6-11). נוכח תשובתה, חזרה ונשאלה שוב, האם ראתה את רגע הדקירה ועמדה בהכחשתה: **"ממש לא, אני ראיתי שהם היו כבר מתנגשים ביחד"** (ע' 178, ש' 5). ולשאלה המתבקשת, מה אם כן מקור כתם הדם הבודד שנמצא בתוך הדירה, העלתה גלית השערה, כי הוא נוגע לפציעת בעלה, ומיד המשיכה בדפוס אי הבהירות שאפיין את גרסתה לגבי הדקירה: **"... ראיתי, ביד של בעלי היה דם, קצת, אני לא זוכרת על הרצפה או, אני לא זוכרת, באמת שאני לא זוכרת. אני זוכרת שאחר כך הכל היה דם בבית... היה דם על הרצפה בבית, היה דם על החלון של בחוץ, אחרי שגם, הם התגלגלו החוצה"**. (ע' 173, ש' 6-8). יודגש, כי פרט לאותו כתם דם בודד, אין יסוד לטענת גלית לקיומם של "כתמי דם על הרצפה בבית".

לגרסתה של גלית, גם לאחר האירוע, המתלונן המשיך להשתולל ודפק על החלון.

גלית הוסיפה ואמרה, כי כשהגיעו השוטרים, בקשה מהם לדגום טביעות אצבע מדלת דירתה, מאחר והמתלונן פתח את הדלת פעמיים.

ומה היה חלקו של י' בתקיפה? בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, ערכה גלית אבחנה בין שני שלבי האירוע. בעוד שבחלק הראשון הוא עמד בפתח הבית: "הבן שלו עמד בכניסה לבית, עמד מאחוריו... באותו רגע, אני לא ראיתי שהוא הרביץ לו... בתוך הבית אני לא ראיתי את הבן שלו מרביץ לו.", בחלק השני, הצטרף לאביו והשתתף בתקיפה, בלשונה: "בעוד הם מתגלגלים לכיוון המרפסת, הוא משך את אבא שלו ותקף את בעלי. כאילו, שיעזוב אותו... הוא לא ניסה להפריד, הוא הרביץ לו (לנאשם), הוא בעט לו בראש.", ובהמשך: "על הבן שלו, תקף ובעט בבעלי, גם אחרי שאבירם, הם המשיכו, והם המשיכו להרביץ גם כשאבירם הא להוציא את הסכין." (ע' 175, ש' 32-34).

דא עקא, שכבר במסגרת חקירתה הראשית חל שינוי בגרסתה של גלית והיא חזרה בה מגרסתה לגבי השתתפותו של י' בתקיפה ואישרה שלא ראתה אותו תוקף את בעלה בתוך הבית. תחילה אמרה את הדברים בהיסוס, אך בסופו של דבר אשרה זאת באופן ברור, כמודגם בדברים הבאים:

"ש: אז הבן שלו לא נכנס אתו והם שניהם הרביצו לו

ת: הבן שלו עמד בכניסה לבית, עמד מאחוריו

ש: אוקיי, אז הוא לא הרביץ לו

ת: באותו רגע אני לא ראיתי שהוא הרביץ לו

ש: בתוך הבית הוא לא היכה אותו?

ת: בתוך הבית אני לא ראיתי את הבן שלו מרביץ לו, אני הייתי בהיסטריה

ש: מה זה לא ראיתי? את היית שם אז, הוא לא הרביץ לו

ת: אבל אני ראיתי את בעלי מותקף, אני ראיתי את הילדים שלי

ש: ... תעני רק על מה שאני שואלת

ת: את הבן שלו? אני זוכרת שראיתי אותו תוקף, אני לא יודעת אם באותו רגע בפינת האוכל הוא תקף אותו, הוא עמד, אני ראיתי אותו עומד מאחורי הדלת לא מאחורי הדלת מאחורי אבא שלו בדלת.

ש: אז הוא לא נכנס

ת: לא, אותו רגע הוא לא תקף, לדעתי

ש: אז הוא לא תקף ולא נכנס?

ת: אני לא ראיתי שהוא תקף אותו רגע." (ע' 174, ש' 22-321 ע' 175, ש' 8-1).

ולאחר שב"כ המאשימה הפנתה אותה לדבריה בהודעתה במשטרה, שם תיארה את שהבן כמי ש: "תוקף מנסה להפריד", השיבה גלית: "מנסה לעזור לאבא שלו." (ע' 176, ש' 20).

הודעתיה של גלית הוגשו (מסמכים 31 ו-32 בת/9).

הערכת העדויות

בחינת מהימנות גרסתו של המתלונן

בעמדו על דוכן העדים תיאר המתלונן באופן שוטף וענייני את האירוע כהווייתו, כשניכר בו שהוא משחזר חוויה אישית קשה, אותה חווה על בשרו והיא חרטה בו חותם פיזי ונפשי כאחד. לאחר ששמעתי את עדותו, התרשמתי מהאופן בו הציג את מהלך הדברים, מדרך התבטאותו, הסבריו והבהרותיו, ושבתי ובחנתי את אמרותיו בחקירותיו שהוגשו לשם השוואה על ידי ב"כ הנאשם, מצאתי כי עדותו מהימנה וגרסתו ברורה וקוהרנטית, כך, שבסופו של יום, תוכל לשמש מסד איתן ואמין לקביעת העובדות.

ניתוח העדות לעומקה מעלה קיומם של אותות וסימני אמת רבים ומגוונים בכול מישוריה ורבידיה.

אפרט.

עדות המתלונן אינה מתמצית רק בהצגה קונקרטית של העובדות, אלא פורשת תמונה חיונית ומוחשית של אירוע חריג ועוצמתי מנקודת מבטו של האדם שחווה אותו על בשרו. כלומר, מעבר לסיפור פשטני העדות שזורה בהמחשות אינסטינקטיביות ותחושות סנסוריות שניתן להגדירן כתיעוד של פעולות הנאשם, משולבת בציטוטים המותאמים לסיטואציה, בציון מחשבות שחלפו במוחו של המתלונן ובתיאור הרגשות והתחושות שחש בזמן אמת. כול אלה משווים לעדות ממד אותנטי אמין ומוצק.

כך לדוגמא, בתוך שחזור מהלך הדברים משולבים משפטים שנאמרו על ידי המתלונן, כגון, הדברים המפורשים שהטיח בנאשם על כך שהוא מתנכל לו: "שאלתי אותו, למה אתה מתנכל לי? למה אתה שורט לי את האוטו, למה אתה שולח לי פקחים?" (עמ' 11, ש' 32-31), או: "למה אתה לא עונה לי, בוא תסביר לי, למה אתה עושה לי את הדברים האלה, למה אתה מתנכל לי?" (ע' 12, ש' 23-21), ועוד: "למה אתה מתנכל לי? למה אתה שורט לי את האוטו? למה אתה שולח לי פקחים? אני לא מפחד ממך." (ע' 22, ש' 7-6). ובאותו אופן מופיע בעדות גם ציטוט משפטים, ואפילו חצאי משפטים, של אנשים שנכחו במקום אותה שעה והגיעו לאזניו בעיצומו של האירוע. כך למשל, ביחס לגלית, המתלונן מציין את העובדה שבשלב של העימות המילולי: "אז אשתו אמרה, טוב טוב, והכניסה אותו לתוך הבית" (ע' 12, ש' 19), וכן בהמשך: "...וכשהגעתי לכיוון הבית שלי, כשהתחלתי להיכנס לדירה שלי, פתאום אני שומע שאשתו צועקת לא, לא, לא." (שם, ש' 33).

זאת ועוד, המתלונן שוזר בתוך תיאור אירוע הדקירה את הצעקות של בנו לנאשם כדי שיחדל ממעשיו, אותן שמע בעודו מתגולל עם הנאשם על הרצפה: "תוך כדי זה שהוא ניסה להפריד, והוא צעק, גם כן, שלומי לא, שלומי לא,

מנדל לא, זה הכינוי שלו, שלומי לא, מנדל לא. (שם, ש' 16-17).

כמו כן, תיאור העובדות מלווה בהתייחסות סנסורית ואזכור של עניינים שוליים לכאורה, שהמתלון חש או הבחין בהם תוך כדי מהלך הדברים. כך למשל, הוא מציין את טריקת דלת כשבנו מעד על דלת הכניסה לדירת הנאשם (ע' 12, ש' 26), או את העובדה שלאחר שגלית הכניסה את בעלה פנימה ונעלה את הדלת, השתרר חושך במבואה: **"20:00... בערב, בערך. כן, זה היה חורף והיה חושך. ויש להם מנורה בחוץ, כשהיא סגרה את הדלת היא הספיקה לסגור גם את האור."** (שם, ש' 29-32).

מעבר לאלה, המתלון נותן בעדותו ביטוי מוחשי להפתעה שחש למראה הנאשם המתקדם לעברו וסכין אחוזה בידו ולהבנה ההולכת ומתגבשת בו שהוא נתן בסכנת חיים, ועושה זאת בדרך של תיאור הסיטואציה במעין הילוך איטי, צעד אחרי צעד, כפי שנדמתה בזמן אמת: **"...שמעתי את הארון של הסכינים נפתח, של המטבח. את יודעת, כשאת פותחת את הארון קצת בכוח, אז את שומעת שכל הסכינים זזות. ואז הוא תפס, הסתבר לי, שהוא לקח את הסכין ויצא, פתח את הדלת ועמד בכניסה שלו. ברגע שהוא נעמד בכניסה שלו, של הבית אני ראיתי אותו, הסתובבתי כי שמעתי את זה, הסתובבתי וראיתי אותו. כשראיתי אותו, הוא, ראיתי אותו, הוא התקדם אלי, הוא בא, הוא התקדם אלי, לדקור אותי."** (ע' 13, ש' 1-5).

אומנם, ניכרת הגזמה מסוימת בציון העובדה על ידי המתלון ששמע את ארון הסכינים נפתח, אך בהחלט ניתן לראות בכך הסקת מסקנה בדיעבד, לאחר שראה את הסכין בידו של הנאשם עשה את ההקשר הלוגי בין הרעשים ששמע לבין הפעולה של פתיחת ארון.

כמו כן, גם נמצא בעדותו ביטוי אוטנטי לבעתה שאחזה בו למראה שטף הדם: **"השפרצות של דם בכמויות היסטוריות"**, ולחוסר האונים שחש המתלון נוכח כישלונו למצוא חסם (שם, ש' 21-26). וכך גם בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם: **"קמתי, נכנסתי אלי הביתה קודם כל, חיפשתי איזשהו משהו לכסות, לא מצאתי, חזרתי מסחרור, עוד פעם למבואה, חזרתי עוד פעם הביתה, אמרתי, אולי קצת יותר בפנים אני אמצא משהו, ראיתי שלא זה המצב, אז ירדתי 26 למטה, בכלל, יצאתי מהמבואה בכלל. ולא לשכוח גם כן, גם לא לשכוח שאני כבר הייתי עליו, והייתי דקור והיה לי את הפתח. כל פעם שהייתי קם, איך שקמתי ממנו היה שפריצים של דם, של כמויות, שאני נבהלתי מעצמי."** (ע' 42 ש' 24-29).

בחקירתו הנגדית של המתלון עשה ב"כ הנאשם ככול יכולתו להעמיד את אמינותו בסימן שאלה גדול. כנקודת מוצא, טען כלפיו, שההגעה לדירת הנאשם יחד עם בנו נועדה מלכתחילה כדי להתעמת אתו על רקע חשדותיו לגבי מעורבותו בדוחות שקיבל ובשריטה על רכבו. תוך הפנייה לעובדות ולאופן התפתחות האירוע, השכיל המתלון לערוך אבחנה מבדלת בין פגישה יזומה לפגישה אקראית, באמרו: **"אם הייתי הולך לשכן שלי אז הייתי דופק לו בדלת וקורא לו, או מתקשר אליו לפני זה, או שמדבר אתו, אבל לא ניגשתי אליו ולא פניתי אליו, פתחתי את הדלת (הכוונה לדלת הדירה הנוספת (מ.ד.)) אווררתי וסידרתי, הספקתי לרדת ומעלה, הוא באקראי יצא החוצה עם אשתו."** (ע' 70, ש' 18-20). מעבר להיגיון ממנו נהנית תשובה זו, בדברים אלה נמצא המתלון מדייק לגבי העיתוי בו נתקל בנאשם, בעת שעלה במדרגות מסילוק האשפה והנאשם עמד בפתח דירתו, שהרי לעובדה זו יש תימוכין בעדותה של גלית עצמה. כלומר, כפי שהמתלון טען מלכתחילה ולאורך כול הדרך, גם על פי גרסתה של גלית, הפגישה עם הנאשם או "ההתקלות" בו היתה בעת שהיא ובעלה יצאו מהדירה כדי להפעיל מכונת כביסה הממוקמת ב"מרפסת", היא המבואה.

המתלון גם לא ניסה ליפות את הדברים ולא צייר את העימות המילולי כעניין סתמי ונעדר כול מתח. בעודו מכחיש בתוקף את תקיפת הנאשם אמר בכנות: **"לא הכיתי אותו, כב' השופטת, ולא עשיתי לא שום דבר רע. וגם אם אמרתי מילה לא במקום, זו לא דרך לתפוס סכין ולצאת, אני לא מחבל"** (ע' 57, ש' 16-17).

גם לשאלה איך הוא מיישב את גרסתו עם דברי בנו, לפיהם, מסר בהודעתו שהם הלכו לדירת הנאשם כדי לברר אם הוא אחראי לשריטת הרכב, היה בפי המתלון מענה הגיוני. לדעתו, הדבר נבע מראיה בדיעבד של כול ההתרחשות: **"אולי הוא (הכוונה לבן-י' (מ.ד.)) התכוון בדיעבד, אחרי שדברנו, שחלק מהשיחה שהיתה לנו, מזה הוא טען את הדברים שהוא טוען"**.

ואולם, עיקר מאמציו של ב"כ הנאשם כווננו לערער גרסת המתלון לגבי "מיקום הדקירה". אך גם לאחר חקירת שתי וערב, בה נדרש המתלון לחזור ולשחזר שוב ושוב כול פרט במהלך האירוע, הוא עמד בתוקף ובעקביות על גרסתו, כי בשום שלב לא נכנס פנימה לתוך דירת הנאשם.

כדי לאשש את טענת ההגנה, זו העומדת במוקד המחלוקת, שהדקירה אירעה בתוך בית הנאשם ולא במבואה, תוך כדי התגוננות מתקיפת המתלון ובנו, הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו לסתירות בין גרסאות המתלון בחקירותיו, בין לבין העדות בבית המשפט, ומול עדויות וראיות אחרות. טענות ההגנה נותבו לשני נושאים עיקריים: המניע לתקיפת הנאשם ע"י המתלון והמיקום של הדקירה ותקיפת הנאשם. דא עקא, כפי שיבואר בהמשך, לא מצאתי שיש בכול שהוצג בפני כדי לפגום או לכרסם באמינות המתלון ובמהימנות התמונה העובדתית שהעמיד בפני.

בדיקת טענות ההגנה בסיכומיה לקיומן של מספר גרסאות סותרות של המתלון

בסיכומיו מונה ב"כ הנאשם מספר גרסאות שמסר המתלון בחקירתו, שלטענתו, לוקות בסתירות, ומאבחן ביניהן באופן הבא: **הגרסה הראשונה**, כפי שנרשמה במכתב השחרור מיחידת הטרומה, **הגרסה השנייה**, בהודעה מיום 22.1.19 (להלן: **"שתי הגרסאות הראשונות"**), וכן, **הגרסה השלישית**, בהודעה מיום 25.1.19, **והגרסה הרביעית**, בהודעה מיום 3.4.19. (להלן: **"הגרסאות המאוחרות"**). את עיקר הסתירות מוצא ב"כ הנאשם בין שתי הגרסאות הראשונות לבין גרסאות המאוחרות.

בחנתי את מה שהוגדר כשתי ה"גרסאות הראשונות" של המתלון, וסבורני, כי קריאתן ובחינתן בקונטקסט ובעיתוי בו נאמרו, מובילה למסקנה שהדברים אינם כפי שההגנה מבקשת לשוות להם.

וביתר פירוט.

טענת ההגנה לקיומן של סתירות בקשר למניע

לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, הופעת המתלון בדירת הנאשם ביום האירוע, כשהוא שתוי ונזעם, לא היתה מקרית, אלא יזומה ונועדה מלכתחילה כדי להתעמת עמו גם פיזית ולהיפרע ממנו נוכח חשדותיו שהנאשם מתנכל לו ואחראי לשריטת רכבו ולדו"ח שקבל באותו יום. זה היה, להשקפת ההגנה, המניע האמיתי להגעת המתלון יחד עם בנו לדירת הנאשם לשם תקיפתו, והגרסה שהגיע לקומה כדי לנקות את הדירה הנוספת ואז נתקל בו באקראי (להלן: **"גרסת ניקיון"**).

הדירה"), היא גרסה מאוחרת ובשקר יסודה. לראיה, מפנה לכך, שבשתי ההזדמנויות הראשונות בהן נחקר המתלון הוא לא הזכיר כלל את "ניקיון הדירה", והוא הופיע לראשונה חמישה ימים לאחר האירוע, בהודעה מיום 25.1.19, וגם אז, כך נטען, המתלון היתמם וניסה למזער את חלקו באירוע. לדעת הגנה, באי אזכור "ניקיון הדירה" יש כדי: **"להדליק נורה אדומה לגבי אמינות גרסתו לעניין הימצאותו התמימה בדירה"**.

אקדים ואומר, לטעמי, טענה זו, כשהיא לעצמה, מתהפכת כחרב פיפיות והיא עלולה לעמוד לרועץ לנאשם משום שהיא נכונה כלפיו לא פחות מאשר כלפי המתלון.

למה כוונתי.

ביסוד הטענה מונחת ההנחה שהמתלון הגיע לדירת הנאשם כשהוא טעון וזועם על הנאשם ובכוונתו לתקוף אותו. דא עקא, שהעיונות ותחושות הזעם לא היו מנת חלקו של המתלון בלבד. נהפוך הוא. פעולות הבניה המאסיבית שביצע המתלון סמוך לחדר השינה של הנאשם תוך חדירה לפרטיותו ופגיעה ברכושו, עוררו את זעמו של הנאשם והציתו סכסוך מר ביניהם שהלך והסלים. הנאשם ניסה לפעול בדרכים שונות כדי לסכל את הבניה, ולא צלח, חזר והתרה במתלון כי יתלון נגדו בעירייה, ואף עשה זאת, אך המתלון הגיב בביטול ובזלזול לכול פניותיו והמשיך בבניה, ונקט באותו דפוס התנהגות לאורך זמן. וכך, ככול שהבניה התקדמה ופניותיו של הנאשם למתלון הושבו ריקם, עוצמת הכעס כלפיו הלכה וגברה והתסכול החריף.

אותות הכעס, העלבון והתסכול שחש הנאשם כלפי המתלון ניכרו היטב בעדותו ומצאו את ביטויים באופן בו הציג את התנהגותו של המתלון ואת מעשיו במהלך הבניה: **"...הוא בנה לי מדרגות לחדר השינה... הוא עשה מדרגות מהגינה של אימא שלו...מלמטה, לכיוון למעלה, לחדר השינה שלי, אפוא שהחלון של החדר שינה. ... והוא אומר לי, זה לא מעניין אותי תרים את החלון מלמעלה...לא מעניין אותי לא מעניין אותי. אמרתי לו אז אני אתלון עליך בעירייה...והלכתי, התלוננתי עליו"**. (עמ' 145 - 146). בדבריו אלה של הנאשם יש כדי להסביר את הרקע לדקירת המתלון. רוצה לומר, דקירת המתלון על ידי הנאשם ניזונה מאותו כעס צורב כלפיו, שמנקודת מבטו של הנאשם הגיע באותו יום לשיאו. שכן, מעבר להתנהלותו הבוטה של המתלון סביב הבניה, התעלמותו המופגנת מפניותיו של הנאשם והזלזול שהפגין כלפיו, באותו יום, הוא הגדיש את הסאה ו"העז" להתעמת עמו ולהטיח בו שהוא זה שמתנכל לו. בכך גרם לתגובה האלימה והלא פרופורציונאלית של הנאשם כלפיו.

לאור האמור, מסקנתי היא, כי רגשות הכעס והעוינות היו הדדיים וניזונו מאותו מקור. ומכול מקום, בנסיבות הללו, ודאי שניתן לומר, כי המניע אינו גורם או נתון שניתן ליחסו למתלון בלבד, והוא שריר וקיים באותה מידה, אם לא יותר, גם לגבי הנאשם.

נפנה לבחינת הגרסאות עצמן, ולשאלה, האם אכן מדובר במספר גרסאות

בפתח הדיון, ראיתי להקדים ולומר, כי שתי הגרסאות הראשונות, כפי שיובהר להלן, נאמרו על ידי המתלון בנסיבות בהן ספק רב אם היה בכלל מסוגל להשיב באופן ענייני וקוהרנטי לשאלות שנשאל. ומעבר לכך, לטעמי, לא ניתן להגדיר כ"גרסה", במובן זה, שמהותית הן ריקות מתוכן ונטולות מידע של ממש בקשר לעובדות האירוע, כך שהניסיון של ההגנה לערוך השוואה בין לבין הגרסה השלישית ולהסיק כי מדובר בגרסה מאוחרת, חדשה ומותאמת לגרסת הנאשם, אין לה על מה לסמוך והיא נדונה לכישלון. במילים אחרות. בהיעדר נתונים של ממש להשוואה נשמט מאליו הבסיס לטענה כי

יש ב"שינויים" או ב"סתירות" כדי לערער, או אפילו לכרסם, באמינות גרסתו של הנאשם לגבי עובדות האירוע.

אבאר.

כאמור, נטען, כי בשתי הגרסאות הראשונות של המתלון אין כול אזכור לטענת "ניקיון הדירה". נתחיל אם כן, במה שהוגדר על ידי ההגנה כ"**גרסה ראשונה**", היא גרסת "הנפילה מהסולם".

בהקשר הנדון יש ולהבהיר, כי לא מדובר בגרסה שנמסרה במהלך חקירה, אלא בתשובה של המתלון לרופא ביחידת הטראומה לשאלה ממה נפצע, וזאת, דקות ספורות לאחר שהובהל לבית החולים שיבא, כשהוא מבוהל, פצוע ומדמם קשות. בהינתן הנסיבות בהן נאמרו הדברים, סבורני, כי אין מקום לתת להם משקל כלשהו.

יתרה מזו. המתלון נחקר על ידי הסנגור אודות אמירה זו, שברי כי אינה משקפת את האמת, ובתשובתו, לפיה, לא רצה לסבך את הנאשם והעדיף להימנע ממעורבות המשטרה, ניכרת מידה רבה של כנות. זאת מעבר להיגיון שנמצא בהסברו, כי שוכנע לעשות זאת לאחר הדברים החריפים והחד משמעיים שהטיח בו המנתח (ע' 26, ש' 18-13), כך שאיני רואה כול סיבה שלא לאמץ אותם.

בהקשר זה גם יוער, כי אשתו של המתלון, נ', נדרשה אף היא לשאלה זו, והשיבה תשובה באותה רוח, כעולה מהמסמך מ"ד (מסמך 3 בת/9), בו נרשמו על ידי החוקר וולף הדברים הבאים: "**שאלתי את נ' הכיצד זה שבמסמך הרפואי רשום שהדקור שהינו בעלה דיווח בתחילה על כך שנחבל כתוצאה מנפילה מסולם. נ' הסבירה לי שיש להבין שהם חיים בשכנת עמידר ושם לא מקובל שאנשים מלשינים במשטרה**".

איני מוצאת אפוא להעניק משקל כלשהו לאמירה זו. הסברו של המתלון על שני חלקיו אמין עלי. כלומר, בהינתן הנסיבות בהן נאמרה, משמעותה ביחס למהימנות גרסת המתלון, בכללה, נמוכה עד זניחה. סבורני, שניתן לראות בגרסה ראשונית זו תגובה ספונטנית, לא מודעת לחומרת הפציעה והשלכותיה. מה גם, שמאותו שלב ואילך, דבק המתלון והתמיד בגרסתו לגבי נסיבות הפציעה, שלמעשה, אין איש חולק עליהן. שהרי, בסופו של יום, מוסכם על הכול, שהפציעה היא תוצאה של דקירת המתלון בסכין שאחז הנאשם.

"**הגרסה השנייה**" של המתלון נמצאת, כאמור, לדעת ב"כ הנאשם, בהודעה הראשונה שלו, מיום 22.1.19 (נ/א2). כלומר, העובדה, שגם בה לא מסר המתלון דבר על "ניקיון הדירה", מהווה לטעמו אינדיקציה נוספת להסתרת המניע באופן המעיד על אי אמינותו.

גם בעניין זה, אין דעתי כדעתו.

אתחיל בנסיבות גביית הודעה זו. אין חולק, שהודעה זו נגבתה זמן קצר לאחר הדקירה, בעוד המתלון שרוי בטראומה, ולאחר שנותח ניתוח חירום ועמד לפני ניתוח נוסף. מה גם, שבאותו שלב, בשל מצבו הרפואי, היה המתלון בתחילתה של תקופת אשפוזו ארוכה, שנמשכה עד ליום 31.1.19.

ההודעה הקצרה והלקונית משקפת את חומרת מצבו הפיזי והנפשי של המתלון באותה עת ואת מגבלותיו להיחקר ולמסור עדות קוהרנטית. בעיון בהודעה ניכרת גם השפעת התרופות עליו ועל ערנותו. במילים אחרות. חומרת המצב

מצאה ביטויה גם בגוף ההודעה: בפתח ההודעה ובמהלכה חזר המתלון וטען שהוא מטושטש ואינו חש בטוב. זו היתה גם התרשמותו הבלתי אמצעית של החוקר וולף ממצבו, שטרח לרשום בגוף המסמך: "**הערת החוקר - אכן נראה כך**" (נ/א, ש' 9), וכן, מההערה שנרשמה על ידו בסיום העדות, בה ציין כי המתלון אינו מסוגל לחתום על הודעתו.

בנסיבות הללו, אין תמה, שגביית ההודעה היתה קצרה. המתלון נשאל שאלות ספורות, שלמרביתן השיב כי אינו זוכר. את גרסת "הנפילה מהסולם" הסביר, כך: "**לא יודע מה אמרתי. איבדתי דם. הייתי מטושטש. הייתי בבלק אאוט. גם עכשיו אני בקושי פותח עיניים. עברתי ניתוח וצריך עוד ניתוח מצב שלי לא טוב.**" (ש' 7-10). בה בעת, באותה נשימה, הביע תמיהה על כך שהנאשם דקר אותו: "**לא יודע למה שלומי דקר אותי בכלל.**", באופן המעיד על כך שהופתע מדקירתו ע"י הנאשם באמצעות סכין.

במצב דברים זה, דומני, שאי אפשר היה לצפות ממנו למסור הודעה, וודאי לא לפרוס תמונה של כול השתלשלות הדברים, ולכן, אין גם באי התייחסותו ל"ניקיון הדירה" כדי לגרוע כהוא זה מאמינותו.

להשלמת התמונה, ראוי להדגיש, כי חרף הדחיפות והצורך בחקירת המתלון, בשל מצבו הקשה לא נערכה לו חקירה נוספת, אלא רק לאחר שהתאושש מסדרת הניתוחים שעבר. כך עולה ממזכר של החוקר וולף מיום 24.1.20, (מסמך מז' 9), בו נרשם, כי בבירור שערך עם האחות האחראית במחלקת הטראומה של בית חולים שיבא, נאמר לו, שהמתלון עדיין באותו מצב, הוא די רדום וכי שינוי ממשי צפוי רק במהלך השבוע הבא. משמע, מפאת מצבו הרפואי לא התאפשרה חקירה עניינית באותה עת ולכן החקירה נדחתה.

סיכומי של דבר, מכול הטעמים הללו, איני סבורה שמדובר ב"גרסאות" במובן המהותי של המושג, ולכן, אני קובעת, שהגרסה הראשונה של המתלון לגבי אופן התרחשות האירוע ניתנה רק ביום 25.1.19, בהודעה שנגבתה ממנו (נ/ב2). כמו כן, נגבתה ממנו הודעה נוספת ביום 3.4.19 (נ/ג2), אליה אתייחס בהמשך בהקשר לטענה נוספת שנטענה בסיכומי ההגנה.

נותרנו אפוא עם שתי "**הודעות מאוחרות**", בהן מסר המתלון את גרסתו למהלך האירוע.

אקדים ואומר, כי בחינתן והעמדת האחת מול השנייה ובהשוואה לעדות בבית המשפט, מעלה גרסה עקבית וברורה של המתלון בתיאור העובדות המהוות את עמודי התווך של הגרסה. אכן, ההודעה מיום 3.4.20 מפורטת יותר מההודעה מיום 25.1.19 ויש בה התייחסות ספציפית לנקודות שונות באירוע, אך אין באלה כדי לשנות את גרעין האמת העצור בה לגבי העובדות המהותיות של מהלך הדברים. מעבר לכך, בהודעה זו הוסיף המתלון וסיפר על צילום תמונות של פתח הדירה הנוספת וסביבתה (ת/7) שנעשה על ידו ועל ידי אשתו כחודש לאחר האירוע, שלדעתו, מתעדות כתמי דם במספר מקומות. טענות ההגנה בהתייחס לחלק ספציפי זה בהודעה ידונו, כאמור לעיל, בפרק נפרד.

ובחזרה לענייננו.

בחינת טענות"כ הנאשם בסיכומיו לגבי סתירות ב"גרסת הניקיון" בין המתלון לבנו.

משנותרנו עם שתי גרסאות אפתח בבחינת הגרסה הראשונה של מתלון, כפי שנרשמה מפיו בהודעה מיום 25.1.19.

יוער, הודעה זו נגבתה אף היא בבית החולים, במהלך אשפוזו של המתלון, אך די בתיאור הרציף, הברור והקוהרנטי כדי להעיד, שבעת מסירתה היה המתלון במצב מאושש יותר וניתן היה לחקרו. בחינת תוכן הודעה אינה מלמדת כלל על היתממות או ניסיון של המתלון "למזער את חלקו באירוע ככול שניתן ולטעון לראשונה כי עלה לסדר את דירתו", כניסוחה של ההגנה בסיכומיה, ואין בה גם כדי: "להדליק נורה אדומה לגבי אמינות גרסתו לעניין הימצאותו התמימה בזירה". נהפוך הוא. ההודעה נפתחת בהתייחסות מפורשת וברורה של המתלון לשיפוצים שביצע בדירה הנוספת, לרבות תיאור מפורט של הרקע לסכסוך בינו לבין הנאשם והחשדות שלו כלפיו, כמו גם, הנסיבות האקראיות בהן פגש בנאשם, כעולה מהדברים הבאים: "ביום ראשון עליתי לראות את העבודות ולתקן דברים. היה זבל בדירה, פתחתי את הדירה, והדלת שסמוכה לדלת שלו על מנת לאוורר את הדירה, וירדתי לזרוק את הזבל. הילד שלי י' ח' היה אתי. הוא עוזר לי, ואז שעליתי למעלה יצא החוצה עם אשתו. נתקלתי בו." (ש' 11-14).

לא רק זאת אף זאת. בהודעה זו המתלון מספר, כי הוא זה שפנה ראשון אל הנאשם, ובמילים שאינן משתמעות לשתי פנים הטיח בו את חשדותיו כלפיו: "פניתי ואמרתי לו 'אני לא מפחד ממך, ולמה אתה מתנכל לי, אתה שולח לי פקחים, שורט לי את האוטו' או למה אתה עושה לי את זה." (נ/ב, ש' 14-16). מתיאורו גם ברור, שהמעמד היה מאד טעון ונפיץ, כמתבקש מהעבדה שאשת הנאשם קטעה מיד את העימות ומיהרה להכניס את בעלה הביתה כדי למנוע התלהטות של הרוחות. במילים אחרות. אין עוררין על מקור המתח ששרר בין הנאשם למתלון עובר לאירוע, וכשנדרש לתאר את אופן השתלשלות הדברים הוא לא הסתיר ולא התחמק מעובדה זו. נהפוך הוא. בהודעה השנייה, לאחר שהתאושש מפציעתו, אם כי עדיין היה מאושפז, הציג המתלון את הרקע ללא כחל וסרק, נתן ביטוי לכעסו ושחזר את הדברים החריפים שהטיח בנאשם. קבעתי כי בשתי ההזדמנויות הראשונות לא היה המתלון במצב גופני ונפשי שאפשר מתן עדות. ואולם כמצבו השתפר, התמונה כולה נפרסה בהודעתו.

ההגנה מוצאת חיזוק לטענתה, כי ההגעה לבית הנאשם נועדה מלכתחילה כדי להתעמת אתו בגרסאות הראשונות של י', כפי שתועדו בתשאול בע"פ ובהודעה שנגבתה ממנו בסמוך לאירוע. בהם, נטען, הוא לא אמר דבר בנוגע ל"ניקיון הדירה" וגם לא על כך שההתקלות עם הנאשם היתה מקרית, ולעומת זאת סיפר שעלה עם אביו לדירת הנאשם בעקבות שריטת הרכב וקבלת הדו"ח.

שבתי וקראתי את דברי י', ודעתי אינה כדעת ההגנה.

אבאר.

לטעמי, המשפטים אליהם הפנתה ההגנה: "ניגשו לבית של השכן בשביל לנסות להבין לגבי סכסוך ביניהם על בנייה לא חוקית" (מסמך 18 בת/9), או: "הלכנו אליו כי רצינו לדבר אתו על למה הוא אחראי לשריטת הרכב שלנו ולמה דאג שהעירייה תיתן לנו דו"ח חניה. הלכנו לבית שלו." (הודעה מיום 20.1.19, שעה 20:25, ע' 1 ש' 1-4) אינם מלמדים בהכרח על תכנון מראש של הגעה לבית הנאשם על מנת לתקוף אותו, אלא להיפך, על כוונה לשוחח אתו וניסיון לברר את פשר ההתנכלויות.

ההגנה מפנה גם לגרסתה של אשת המתלונן, נ', כחיזוק לטענתה, שמלכתחילה, המתלונן ובנו הגיעו לדירת הנאשם כדי להתעמת אתו.

בחנתי את הדברים שמסרה נ' בהודעתה מיום 22.1.19, וסבורני, שלא רק שאין בהם כדי לחזק את טענת ההגנה, אלא להיפך. בהודעה זו אומרת נ' במפורש, שלמרות רגשות הכעס והחשדות כלפי הנאשם: **"לא ידעתי שש' מתכוון ללכת למשפחת גמליאל ולהתעמת אתם."** (ע' 1, ש' 19). כלומר, לא הובא לידיעתה, שמדובר בתכנון מראש להגיע לבית הנאשם כדי להתעמת אתו.

טענות ההגנה לסתירות לגבי מיקום הדקירה והתקיפה של הנאשם

משקבעתי שרק בהודעה מיום 25.1.19 מסר המתלונן לראשונה גרסה לגבי השתלשלות האירוע, נדחית מאליה טענת ההגנה לקיומן של סתירות בינה לבין אמרות שמסר המתלונן עובר לה גם ביחס למיקום הדקירה והתקיפה של המתלונן.

משכך, ובדומה לפרק הקודם, נותר אם כן לדון בטענות ההגנה בהתייחס לגרסאות המאחרות של המתלונן - הכלולות בהודעות מהימים 25.1.19 ו-3.4.19.

באשר להודעה מיום 25.1.19, טוען ב"כ הנאשם, לסתירות בין גרסת המתלונן לבין גרסאותיו הראשונות של בנו י' לגבי מיקום הדקירה. בעוד שהמתלונן מיקם את המריבה מחוץ לבית הנאשם אך לא זכר באיזה שלב נדקר על ידי הנאשם, י' מסר, שהם הלכו לביתו של הנאשם ולאחר שהמתלונן פנה אליו, הנאשם נטל סכין ודקר אותו.

בחנתי את הדברים שאמר י' לשוטרים שהגיעו ביום האירוע לזירה, ואיני סבורה שיש בהם כדי לסתור את גרסת המתלונן, כי הדקירה אירעה במבואה ולא בתוך בית הנאשם.

אפרט.

א. בסרטון מצלמת הגוף של השוטר נסראדין מיום האירוע, מתועדת שיחה שקיים עם י', בה מסר לו: **"הדוקר התנפל על אבא שלו, והם נאבקו על הרצפה..."** (מסמך 9 בת/9). ודוק: על פי כול העדויות, לרבות עדות הנאשם עצמו, המאבק הפיזי בין הנאשם למתלונן והנפילה לרצפה היו במבואה, כך שגרסה קצרה וראשונית זו של י' דווקא מתיישבת עם גרסת המתלונן שהתקיפה אירעה מחוץ לבית הנאשם.

ב. תיעוד נוסף של הדברים שאמר י' ביום האירוע, נמצא בדו"ח פעולה של רס"ר נסראלדין, שרשם מפיו: **"שהוא ואבא שלו ניגשו לבית השכן..."** ואז השכן הוציא סכין ודקר את אבא שלו" (מסמך 18 בת/9). גם בכך, אין כדי לאשש את טענת ההגנה. לטעמי, המשפט **"ניגשו לבית השכן"** אינו מעיד בהכרח על כך שהוא ואביו נכנסו לתוך הבית.

ג. זו גם המסקנה המתבקשת מהאמור בדו"ח הפעולה של דודו דקל (מסמך 21, בת/9), שגם הוא מתייחס לשיחה

שקיים עם י' ביום המקרה, כעולה מהדברים הבאים שרשם לגבי התרשמותו: "מתברר כי זירת המאבק והדקירות היתה בדיוק מחוץ לדלת של החשוד גמליאל. מתברר כי הדקור ש' ש' ובנו בן ה-16 הגיעו לביתו של גמליאל ושם התעמתו אתו...". בדומה למסקנתי הקודמת, לטעמי, המילה "הגיעו" אינו זהה למילה "נכנסו", ולכן, אין להסיק ממנה את שההגנה מבקשת. מה גם שבהמשך נרשם: "הדקור הגיע לפתח ביתו של הדוקר ושם נאבקו, ואז בשלב מסוים אחד הצדדים, ככל הנראה גמליאל, נטל סכין חיתוך סלט שהיתה בכיוור צמוד לדלת הכניסה לביתו ודקר את ש' ט'. הווה אומר, לא רק ש' לא אמר במפורש שהוא ואביו נכנסו לבית הנאשם, אלא שהסביר כי הם הגיעו לפתח דירת הנאשם, ושם ארע המאבק. וגם הסכין נלקחה מתוך כיוור הצמוד לדלת הכניסה לבית.

ד. ובאשר לדברי אשת המתלונן, נ', בהודעתה, לפיהם, בעלה סיפר לה שהם: "עלו אליו (אל הנאשם, (מ.ד.)) ונכנסו לדירה ורצו שמנדל ייצא החוצה", אליהם מפנה ב"כ הנאשם כראיה לכך שהתקיפה והדקירה אירעו בתוך הבית של הנאשם. קריאת המשך דבריה מלמדת, שהחלק הזה מתייחס לשלב הראשון של האירוע, קרי, לעימות המילולי, שכן היא הוסיפה ואמרה שאחריו: "אשתו סגרה את הדלת שהם יהיו בחוץ". גם בדברים שאמרה בהמשך: "אז הדלת נסגרה על י' ח' והוא שם את היד והדלת נפתחה ואז היה בלאגן", אין כדי ללמד על כניסה לתוך הדירה.

דחיית טענת ההגנה לתיאום גרסאות בין המתלונן לבנו

ב"כ הנאשם בסיכומיו העלה טענה נוספת, שהוגדרה כתיאום "בוטה" בין המתלונן לבין בנו, י'. לדעתו, השניים תיאמו את גרסאותיהם המאוחרות במשטרה ובבית המשפט, לאחר שהבינו כי גרסתם הראשונית והאוטנטית מיום האירוע, תומכת בפרטים מהותיים בגרסת הנאשם. אליבא ב"כ הנאשם, תיאום הגרסאות נועד להרחיק את המתלונן ובנו מאחריות לאירוע ולהפחית ממידת אשמתם בו. הטענה נסמכת על ההבדל בין שתי הגרסאות שמסר י'. בעוד שבגרסה הראשונה סיפר כי הוא ואביו עלו לקומה הראשונה במטרה להתעמת עם הנאשם, בגרסה השנייה, אותה מסר בהודעה מיום 24.1.19, לאחר שהספיק להיפגש ולהידבר עם אביו, הופיעה גרסת "ניקיון הדירה".

דומני, כי בהקשר הנדון ראוי להעמיד את הדברים על דיוקם.

כפי שצינתי לעיל, זמן קצר לאחר האירוע הגיעו לזירה מספר שוטרים וכדי להבין מה ארע במקום, תחקרו אנשים שפגשו בזירה, ביניהם, גם את י'. ב"כ הנאשם בסיכומיו, מציג את הדברים שאמר י' באותו מעמד כחקירה לשמה, בה לא ציין את "גרסת הניקיון". ואולם, לא מדובר בגביית הודעה במובן של תיאור השתלשלות האירוע על ידי מוסר ההודעה ומתן תשובות לשאלות של חוקר, אלא בתשאול ראשוני, מקדים בשלבים הראשונים של חקירת האירוע. בהתאם היתה גם תגובתו של י', שהסתכמה בכמה משפטים, היתה קצרה ומתומצתת, והתמקדה בדקירה - ליבת האירוע. יתרה מזו. בהתחשב בטרומה שחוה י' שעה קלה קודם לכן, הדעת נותנת שהיה נרגש ומבוהל, ולכן, לא בכדי, נעדרו ממנה פרטים רבים השייכים לעובדות הרקע, לרבות, העובדה שהגיעו לקומה כדי לנקות את הדירה הנוספת. מה גם, שבעיני, החלק הזה של האירוע, עומד בשוליו, ואינו שייך ללב ליבו של אירוע הדקירה. בהודעה שמסר במשטרה, תיאר י' באופן מפורט את השתלשלות האירוע, לרבות העיתוי של ההיתקלות בנאשם, ובעדותו בבית המשפט דבק באותה גרסה.

ואשר לאמינותו של י'.

תיאורו של י' את השתלשלות הדברים היה שוטף ובהיר וכלל פרטים רבים אודות האירוע שהתרחש במהירות, תוך רגעים, וכן מבטא את תחושת ההפתעה והבהלה שאחזה בו כשהבחין בסכין אחוזה בידו של הנאשם והוא בדרכו לתקוף את

אביו. בדומה לעדותו של אביו, מתיאוריו עולה, כי הדקירה ארעה לפני שהמתלונן והנאשם נפלו על הקרקע - י' ראה את הסכין אחוזה בידו של הנאשם ברגע שיצא מדירתו, וטרם דקירת המתלונן בבטנו, ולא כשהשניים נפלו ארצה "מחובקים" והמשיכו להתגולל על הרצפה. עוד בדומה לגרסת המתלונן, הבהיר כי עמד מאחוריו לאורך האירוע כולו, ובהתחשב בעובדה ששניהם נפלו לרצפה נאבקים תוך כדי אחיזה, הקפיד לציין שלא יכול היה לראות ולהבחין בכול תנועה.

אכן, י' טען שהדקירה אירעה ליד הדירה הנוספת, בעוד שכתמי הדם נמצאו סמוך לדירת הנאשם. כפי שארחיב בהמשך במסגרת הדיון בגרסת המתלונן לגבי נקודה זו, איני מוצאת שיש בעובדה זו כדי לערער באופן משמעותי את אמינותו. הטעם לכך נעוץ, בשטחה של המבואה שבין שתי הדירות - דירת הנאשם והדירה הנוספת, והמרחק הקטן הקיים ביניהן. י' תיאר את הדירות כ"צמודות" זו לזו, ולכן, מיקום הזירה סמוך לדירה הנוספת אינו מופרך לחלוטין, ולכול היותר, מבטא ההערכה לא מדוקדקת, ולא מעבר לכך.

עדוּתו של י' אמינה בעיני ואני נותנת בה אמון מלא. התרשמתי מכנותו ומהאופן האישי בו תיאר את מהלך האירוע, כשניכר בו שהוא מתאר אירוע אוטנטי כפי שחוזה אותו מנקודת מבטו, בעודו עומד חסר אונים, מול ההתנפלות הפתאומית של הנאשם על אביו ודקירתו בסכין, ואין באפשרותו לסייע לו.

י' הכחיש כי תקף את הנאשם, וטען כי ניסה להפריד בין הנאשם לאביו, ותוך כדי כך אף נדקר מהסכין ונפצע. לגרסה זו נמצא תימוכין בגרסת גלית, שלאחר התפלתויות אישרה בסופו של דבר, שלא ראתה ש' נכנס לתוך הבית ונטל חלק בתקיפה. יתרה מזו, היא גם לא שללה כי ניסה להפריד בין בעלה לבין אביו.

חיזוק לגרסת י' נימצא בעדות השכן, שהוא לכול הדעות עד אובייקטיבי. בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, השיב שלא הבחין במעורבות של י' בתקיפה. כמו כן העיד, ששמע את קולו של י' צועק ומבקש ממנו: **"תפריד, תפריד"**, והוסיף ואמר, שכאשר ראה ש' מנסה להפריד בין הניצים הוא הצטרף אליו: **"ניסה להפריד אז גם אני ניסיתי להפריד. גם הוא ניסה לקחת את אבא שלו"** (ע' 134).

כפי שמצאתי את עדותו של המתלונן ראויה לאמון, כך מצאתי גם את עדות בנו. אני דוחה את טענת ההגנה לתיאום עדות ביניהם ומאמצת את גרסתם לגבי אופן התרחשות האירוע.

טענת ההגנה לגבי ניסיון של הפללת הנאשם על ידי המתלונן

טענה נוספת של ב"כ הנאשם בסיכומי, מופלגת בחומריתה, היא, שמעבר לתיאום גרסאות, לאחר שנועץ בעורך דין ולמד את גרסת הנאשם ויתר העדים, שינה המתלונן שוב את גרסתו ואף הרחיק לכת והעז ל"פברק ראיות". צעד זה, לדעת ב"כ הנאשם בסיכומי, נעשה על ידי המתלונן לאחר שנודע לו על גרסת הנאשם ואשתו והבין שגרסתו אינה נתמכת בראיות. ולכן, כחודש וחצי לאחר האירוע, "שתל" במקומות שונים ב"זירה", ביניהם, על דלת ביתו, במשקוף דלתו, במזוזה על דלתו ועל רצפת הכניסה לדירתו, באופן המתיישב עם גרסתו המאוחרת וצילם את הכתמים (ת/7, תמונות 1-7) (להלן: **"תמונות של המתלונן"**). לאחר מכן, הוא ואשתו ניקו את הכתמים. את הפרטים אודות גילוי הכתמים וצילומים מסר המתלונן בהודעה מיום 3.4.20, לאחר שהגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה.

בחנתי את ההודעה וכפי שקבעתי לעיל, מבחינת מהלך האירוע אין בה פרטים סותרים או שונים באופן מהותי לגרסתו הקודמת, אלא ירידה לרזולוציות מדויקות יותר, כמו למשל, הוספת העובדה שהנאשם החזיק את הסכין בידו הימנית, או העובדה שהדם שניגר ממנו הכתים גם את הנאשם, או על כך שכופף את הסכין כדי למנוע מהנאשם לדוק אותו ותוך כדי כך, נפצע בידו. וכן, ששמע את בנו מתייפח וצועק.

כאמור, וסביב נושא זה נסבו טענות ב"כ הנאשם, חלק גדול בהודעה זו הוקדש על ידי המתלון לנסיבות של צילום התמונות ולהבעת דעתו לגבי מהות ומשמעות הכתמים.

לאחר ששמעתי את עדות המתלון בהתייחס לנושא, התבוננתי בתמונות של המתלון ושבתי ובחנתי את הראיות, הגעתי למסקנה כי לא מדובר בבדיה באמצעות "השתלה" של כתמים מדומים הנחזים להיות כתמי דם, כפי שנטען על ידי הסנגור בסיכומיו, ואף לא התעורר אצלי ספק בשל כך.

כל אחד מהנתונים שלהלן ושילובם יחד ובמצטבר הובילו אליה.

ראשית, לא הונחה בפני כול תשתית ראיתית היוצרת ספק, לבטח לא ספק סביר, ביחס לאפשרות שהמתלון או משהו מטעמו, בכוונת מכוון, "שתל" את הכתמים המפורטים לעיל כדי שישתלבו בגרסתו המאוחרת. והכול, רק כדי לחזק את גרסתו שהדקירה אירעה בפתח דירתו ולא בפתח דירת הנאשם. הרי, מלכתחילה ולכול אורך הדרך דבק המתלון בכך, שהדקירה היתה במבואה, ולא בתוך דירתו של הנאשם, קרי, בשטח ששימש גם דרך מעבר לדירה הנוספת של המתלון. עובדה זו עמדה במוקד גרסתו והיותה את עמוד התווך שלה.

שנית, עדותו של המתלון - אדם חסר כול ידע או מיומנות בתחום הזיהוי, והערכתו שהמדובר בכתמי דם, היא כמובן נטולת כול משקל ראיתי. באותה מידה הכתמים יכולים להיות כתמים שמקורם אחר. יתרה מזו, הכתמים שנראים בתמונות 2; 3; 4; ו-6 הם בצבע שחור, וחלק מהכתמים בתמונה 7 בצבע אדום - חום. בהיעדר בדיקה של הכתמים על ידי גורם מקצועי לא ניתן לקבוע מתוך צפייה מה טיבם ומהותם. וודאי, שלא ניתן להכריע כי אלה הם כתמי דם.

ושלישית, זה המקום לציין, כי בזירת האירוע לא צולמו תמונות כלשהן המתעדות את פתח הדירה הנוספת או את פנים הדירה הנוספת, כך, שלא ניתן לערוך השוואה בין מצב הדברים ביום האירוע למצב המשתקף בתמונות של המתלון. לעומת זאת, חוקר מז"פ צילם תמונות המתעדות את פתח דירת המתלון בקומת הקרקע ואת הכניסה המובילה אליה, לכן, לא מן הנמנע, שאטיאס, חוקר מז"פ, לא היה מודע כלל לקיומה של דירה נוספת בבעלות המתלון, ולכן לא ראה מקום לצלם תמונות המתעדות אותה. בהיעדר כול ראיה לגבי קיומם, או אי קיומם של כתמים בדירה הנוספת או בסביבתה, איני מוצאת כל יסוד לקבוע כי מדובר ב"פיברוק ראיות".

גרסת המתלון כי הדקירה אירעה בפתח הדירה הנוספת, משקלה והשלכתה על אמינותו

בשלב זה הגיעה העת לדון בגרסת המתלון, כי הדקירה אירעה בפתח הדירה הנוספת, שעה שכתמי הדם תועדו במרחק של מרצפת מפתח דירת הנאשם, ולשאלה, מה השפעתה על הערכת אמינותו.

אקדים ואומר. איני סבורה שיש בעובדה זו כדי לפגום במהימנותו של המתלונן. אלה נימוקי.

בחקירתו הראשית, בחלק בו תיאר את מהלך האירוע באופן שוטף ורציף, ללא התמקדות בנקודה ספציפית, אמר המתלונן, בין היתר, את המשפט הבא: **"...ושנינו הלכנו ונפלו על המדרגה שנמצאת מול הבית שלו"**, שיש בו כדי לחדד את הנתונים הממשיים של המבואה. כלומר, על פי גרסה זו, הדקירה אירעה סמוך לפתח דירת המתלונן בשלב בו שניהם עדיין עמדו על רגליהם, ושניהם אחר כך הם נפלו על המדרגה שנמצאת מול דירת הנאשם, באופן הממחיש את העובדה שהן ממש צמודות זו לזו, בלשון המתלונן: **"דלת ליד דלת"** (נ/ב, ש' 3). כבר ציינתי לעיל (בחלק המתייחס לעדות י'), כי אליבא כול העדים, המדובר במבואה, שהיא למעשה מסדרון צר, אשר שטחה אינו עולה על **"...מטר גג, זה עניין של צעד צעד וחצי: ת. כן"**, לפי גרסה אחת, או **"מבואה שהיא מאד צרה, בערך משהו כמו 80 ס"מ"**, לפי גרסה אחרת, ובהתאם גם המרחק הקטן בין שתי הדירות. בנתונים הללו, בהינתן ממדיה המצומצמים וסמיכות הדירות, איני רואה הבדל מהותי מבחינת מיקום האירוע בין "פתח דירת הנאשם" לבין "פתח דירת המתלונן". במיוחד כך, כשמדובר באירוע דינאמי וסוער, הכולל מאבק והתגוששות בין שני גברים גדולים יחסית.

זאת ועוד. בהאמיני כי אמת דיבר המתלונן בספרו כי הופתע מיציאתו של הנאשם מדירתו כשידו אוחזת סכין וכול מאמציו ותשומת לבו התמקדו בהדיפתו מעליו, ניתן להניח, כי באותם רגעים המיקום המדויק שלו בשנייה שנדקר לא חדר לתודעתו. ולכן, לא מן הנמנע, שלא השכיל להעריך במדויק באיזו נקודה במבואה אירעה הדקירה. במיוחד, כפי שהובהר לעיל, לאור ממדיה המצומצמים של המבואה. במילים אחרות. סביר בעיני, שאדם הנמצא בסיטואציה שמורכבת ממספר קטעים הרודפים זה את זה בקצב מהיר, ובעודו מופתע ומבוהל ונתון בסערת רוחות נאלץ לעשות מספר פעולות, יתקשה למקם במדויק קטע מסוים מתוך רצף הקטעים של התמונה שהפכה למקשה אחת.

גרסת המתלונן ביחס לעיקום הסכין

ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו עוד טענה ביחס לאמינות המתלונן, שעניינה בכך, שתוך כדי מאבק הצליח לעקם את הסכין. המתלונן טען כי כאשר הוא והנאשם נפלו והתגוללו על הרצפה, הוא ניסה להוציא את הסכין מידו של הנאשם, אך כול שעלה בידו לעשות הוא לעקם אותה ובשל כך נשמטה מידו של הנאשם. בהינתן שהשכן, אבירם גדליה, הוא זה ששכנע את הנאשם להרפות מאחיזתו בסכין, ההגנה רואה גם בדברים אלה של המתלונן עוד אינדיקציה לחוסר אמינות.

גם בנקודה זו איני רואה את הדברים עין בעין עם ההגנה, ולו מן הטעם, שבשלב שבו הנאשם והמתלונן התגוללו על הרצפה כשהם חבוקים, המתלונן כבר היה פצוע ומדמם וכול שעמד לנגד עיניו היה להוציא את הסכין מידו של הנאשם כדי שלא ימשיך לפגוע בו, ניסיון שלא צלח. ולכן, גרסה זו נכונה לשלב שלפני הגעת השכן למקום. זאת ועוד, התבוננות בתמונות מעלה, שהסכין שנתפסה לאחר האירוע, קרי לאחר שהורחקה על ידי השכן, היתה אכן מעוקמת, כנשקף בתמונה ת/6. דהיינו, נמצא בסיס ראיתי חיצוני לטענה זו של המתלונן.

סיכומי של דבר, אין בטענות שהעלה ב"כ הנאשם בסיכומיו כדי לפגום באמינות גרסת המתלונן לגבי מהלך האירוע ואופן התרחשותו, ולעובדה, שהדקירה בוצעה על ידי הנאשם כששניהם היו במבואה.

יתרה מזו. עדותו אינה עומדת לבדה. כאמור, נמצא לה חיזוק בעדות בנו י', וכן בעדות השכן, ולהשלמת התמונה הראייתית, נמצא לה תימוכין גם בראיות שנדגמו מזירת העבירה.

הראיות בזירת העבירה - תימוכין לגרסת המתלונן

התבוננות בתמונות של מוצג ת/4, המתעדות את כתמי הדם במבואה, בדירת הנאשם, בכניסה לדירת המתלונן ובתוכה, מחזקות ומבססות את גרסת המתלונן לגבי "זירת העבירה" מבחינת המקום בו עמד בעת שנדקר, וגם לגבי המסלול שעשה בניסיונותיו למצוא אמצעי כדי לחסום את הדימום.

אבאר.

בתצלום 4 מצולמת רצפת המבואה הגובלת בדירת הנאשם. בתמונה נראה משטח רצפה של מספר אריחים מכוסה בהרבה כתמי דם - חלקם כתמים מרוחים, וחלקם טיפות דם גדולות וקטנות (תצלום 5 מתעד מבט קרוב של המשטח). המדובר בשילוב של כתמי דם עם מריחות דם. יצוין, כי הכמות הגדולה של הכתמים נמצאת במרחק של כאריח וחצי ממפתח הדלת של דירת הנאשם.

הממצאים שתועדו בתמונות מתיישבים עם גרסת המתלונן, לפיה, הנאשם דקר אותו בבטנו כששניהם היו במבואה והוא החל מדמם, ומהווים לה חיזוק.

לאחר הדקירה הראשונה בבטן, טיפות דם החלו נקוות על רצפת המבואה, כפי שניתן להבחין בהן היטב בתמונה, ולאחר מכן, כתוצאה מהדקירה שספג המתלונן בידו. ואילו מריחות הדם מעידות על ההתגוללות של הנאשם והמתלונן על הרצפה, כשכל אחת עת הפצעים - בבטן וביד, ממשיכים לדמם. רוצה לומר, כתמי הדם הברורים - בדמות שילוב של טיפות דם ומריחות שנותרו על הרצפה במבואה, במרחק מה ממפתח דירת הנאשם, עולים בקנה אחד עם תיאורו של המתלונן את מהלך האירוע וכן את מיקום זירת העבירה במבואה ולא בתוך דירת הנאשם. לשון אחר. דקירה כה עמוקה כמו זו שנגרמה למתלונן ושטף הדם שפרץ מהחתך בבטנו ומהדקירה הנוספת בידו, לא מתיישבים עם זירה כמעט נקייה מדם, כפי זו הנשקפת בתמונות מתוך דירת הנאשם. לו היה המתלונן נדקר בתוך הדירה, היית מצפה למצוא לכך תימוכין בדמות כתמי דם בהיקף העולה בקנה אחד עם עומק הפגיעה וחומרתה.

כך גם נמצא חיזוק לגרסת המתלונן לגבי המסלול הארוך שנאלץ לעבור מהרגע שהופרד מהנאשם והחל תר נואשות אחר אמצעי כלשהו לחסימת שטף הדם, כשהוא מותיר בדרכו "שביל" של טיפות דם ועד שהגיע לדירתו בקומה מתחת. כך למשל, תמונה 7 מתעדת טיפות דם בכניסה לדירת הקרקע של המתלונן, ותמונה 9 מתעדת טיפות דם משמעותיות ברצפת המטבח של אותה דירה.

בהקשר זה יצוין, כי בתוך דירתו של הנאשם, בסמוך לכניסה, נמצאה טיפת דם בודדת. ממצא זה מתיישב עם גרסתו של המתלונן, לפיה, פרץ הדם מפציעתו הכתים גם את הנאשם ומשכנס לדירתו בתום האירוע הותיר כתם אחד על הרצפה. יתר על כן, מקור כתם הדם יכול להיות בנאשם עצמו, כתוצאה מהחתך באצבעו (מסמך 28). בצד זאת, יש להבחין בין טיפת הדם הבודדת שנמצאה בתוך הדירה לבין המריחה המאסיבית של כתמי הדם שנמצאה במבואה, במרחק של לפחות מרצפת אחת מפתח הכניסה לבית הנאשם. אין זה סביר, שפצע דקירה עמוק ומדמם בבטן "בגודל של כ-5 ס"מ" יותיר אחריו בזירה טיפת דם אחת. עובדה זו מהווה עוד נדבך בחיזוק גרסתו של המתלונן.

סיכום של פרק זה

כאמור, אני נותנת אמון בעדות המתלון וגרסתו לאירוע העומד בבסיס כתב האישום אמינה עלי. כדרכה של עדות בן אנוש, עדות המתלון אינה כליל השלמות וקיימים בה ליקויים מסוימים, לטעמי, שוליים ולא יורדי שורש עניין. רובם ככולם לובנו לעיל ונמצאו בני הסבר, ואחרים נובעים ממהותו של הטבע האנושי, או מאופיו של האירוע ונסיבותיו, ומכול מקום, אין בהם כדי להצביע על אי אמירת האמת. כך או כך, לא היה בהם כדי לכרסם בחוסנה של גרסת המתלון או לערער את מהימנותה.

יתרה מזו, כמפורט לעיל, עדות המתלון אינה עומדת לבדה והיא מגובה בראיות אובייקטיביות וחיצוניות המחזקות אותה ומהוות לה תימוכין.

הערכת עדותו של הנאשם

בניגוד לאמון שאני רוכשת למתלון, הנאשם לא זכה לאמוני. גרסתו להשתלשלות האירוע, הנלמדת מאמרותיו, מהודעותיו במשטרה ומעדותו בבית המשפט, חושפת קשיים מהותיים, אינהרנטיים ומשמעותיים, השוללים את מהימנותה ומערערים את אמינותה עד דק.

בחינת עדותו בבית המשפט מגלה גרסה דלה ופשטנית, מאופיינת בתיאור שטחי ופלקטי, בנויה טלאים וטלאים ותפורה בתפרים גסים ללא רצף הגיוני ביניהם. גרסה הלוקה בחוסר עקביות, בסתירות, בהסברים תמוהים ובתירוצים דחוקים, ואינה נהנית מהיגיון פנימי משכנע ומעוררת על פניה תהיות וסימני שאלה. יתרה מזו, ובכך עיקרו של עניין. כאמור לעיל, במרכז גרסת הנאשם ניצבת הטענה, לפיה, המתלון ובנו נכנסו לתוך ביתו, ומול עיני משפחתו היכו באגרופים בראשו ובפניו, ולכן נאלץ להתגונן מפניהם באמצעות דקירת הנאשם בסכין. והנה, למרבה התמיהה, פרטים מהותיים הנוגעים לליבת הגרסה, קרי, הדקירה, נשמטו מעדותו של הנאשם, והסבריו לשאלות שנשבו סביבה, כגון, כיצד הגיעה הסכין לידי ואיך ומתי דקר את המתלון, לא זכו למענה ענייני ותשובותיו נעו בין היתממות, התחמקות, הצטדקות ובלבול, וחוזר חלילה. מה גם, שכפי שיבואר בהמשך, גרסה זו עומדת בסתירה לעדויות ולממצאים בזירת העבירה.

ביתר פירוט.

לאורך העדות ניכרו מאמציו של הנאשם ובלטה נטייתו לא להיכנס לעובי הקורה של נסיבות הדקירה ולהתעלם כמעט לחלוטין מכול מידע או ידע לגביה, משל לא היה מעורב כלל בביצועה. רוצה לומר, בבחינת הגרסה לגופה התרשמתי מדרכו של הנאשם, מחד, להרחיק עצמו מפעולת הדקירה ובה בעת להמעיט עד כדי ביטול את חומרתה, ומאידך, להעצים את חומרת תקיפתו על ידי המתלון. כך למשל, בחר לכנות את הדקירה "תקלה", כעניין שולי וסתמי שלא ניתן ליחסו לאדם ספציפי, ולהשתמש בתיאורים ניטרליים שתכליתם לנתק אותו מביצוע הדקירה ולהפנות את "האשמה" לעבר המתלון, כגון: "הוא קפץ עלי, והוא נדקר", משל ידו לא נטלה את הסכין ואחזה בה בעת מעשה. בה בעת, הנאשם ניסה להעצים את חומרת התקיפה ולתארה כפעולה משולבת של המתלון ובנו, שהפליאו מכות אגרופ חזקות בפניו ובראשו. ואולם, בבדיקתו הרפואית סמוך לאחר האירוע, לא התגלו חבלות או ממצאים רפואיים המתיישבים עם גרסה זו. בדיקתו העלתה "חתך באצבע 4 יד שמאל" המתיישבת עם דקירה מסכין, ובנוסף "שפשופים בראש וחבלה במרפק" (מסמך 28, בת/9), המתיישבים עם מאבק והתגוששות. וכך גם התמונות המתעדות את ראשו של הנאשם

ומעידות על קיומן של שריטות (נ/1).

יתרה מזו, גרסת הנאשם כי הותקף על ידי שניהם נסתרת על ידי אשתו, שבסופו של יום, אישרה שאינה משוכנעת לגבי עצם השתתפותו של י' בתקיפה.

ומעבר לכך, בסופו של יום, תוך כדי אמירת דבר והיפוכו, אישר הנאשם כי כלל אינו משוכנע אם המתלונן תקף אותו לבדו, או שהתקיפה בוצעה על ידי שניהם יחד: **"אני כל הזמן הראש שלי היה למטה. אני מנסה להגן על הפנים ורק אני מרגיש בוקסים. אני לא יודע מי נותן לי בוקסים, אני לא יודע מי נותן אותם, או שניהם או רק הוא."** (ע' 156 ש' 3).

זאת ועוד. בהינתן גרסה זו של הנאשם, ברי, שהסוגיה של נטילת הסכין והאופן בו הגיעה לידי, מהותית להכרעה באשר לאמינותה. שכן, לא הרי סיטואציה בה, תוך כדי התגוננות מפני התקיפה לקח הנאשם סכין ודקר את המתלונן, לבין סיטואציה שונה בתכלית, בה דוגלת המאשימה, בה לאחר העימות המילולי עם המתלונן, כשהוא טעון בכעס כלפיו ניגש הנאשם למטבח, לקח סכין, יצא אחריו למבואה, השיג אותו ושם דקר אותו.

כאמור, הנאשם התקשה להסביר את עיתוי נטילת הסכין וכיצד הגיעה לידי ובחר להתעלם מהעובדות הכרוכות בכך. לא מדובר בעובדה שולית שניתן להשלים עם חסרונה, אלא בעובדה מהותית, קרדינלית, הניצבת בליבת האירוע ולכן לא ניתן להניח לה ולבטלה כלאחר יד. ומאליה נשאלת השאלה. היעלה על הדעת, שדווקא עובדה חשובה קריטית זו נשמטה מזיכרונו של הנאשם, או שמא במודע העדיף להבליע אותה בתוך הטקסט כדי לא להתמודד עמה ועם השלכותיה על אמינות גרסתו?

וכשהגרסה נבחנת לגופה, חוסר ההיגיון והיעדר הסבירות הטבעיים בה מזדקרים לעין, ומאליה עולה ומתחדדת התמיהה: אם אכן אלה היו פני הדברים, מתי היתה לנאשם הזדמנות ליטול סכין מהשיש במטבח, שעה שכול כולו היה עסוק בהתגוננות מפני תקיפת המתלונן ובנו, ונתון במצב בו ידיו מגוננות על ראשו ופניו מפני מטר החבטות? איך בתוך כול המהומה הזו הגיעה הסכין לידי?

לתמיהה זו, מתברר, לא היה בפי הנאשם מענה ענייני וברור. תחת זאת הוא נאחז בבלייל של תשובות מעורפלות, מתחמקות ומיתממות, דוגמת: **"ואז מה שתפסתי תפסתי"**, או: **"זה מה שנתפס לי ביד באותו..."** וכן: **"אבל מה אני אעשה שאני. מה שנתפס, עשיתי ככה ו... הלוואי והיה נתפס לי משהו אחר"**, כאילו, לא הוא זה שנטל במו ידיו את הסכין, אחז בה ודקר באמצעותה את המתלונן.

יתרה מזו, איני נותנת אמון בגרסת הנאשם, לפיה, לאחר הדקירה המתלונן ובנו גררו אותו בכוח מתוך הבית החוצה למבואה, ושם המשיכו לחבוט בו ולהכותו. גרסה זו לוקה בסבירותה ואינה עומדת במבחנים של היגיון ושכל ישר. סבורני, שהנאשם נזקק לגרסה זו כדי ליישב בין גרסתו שהדקירה היתה בתוך הדירה לבין מסכת הראיות המוצקה, המורכבת מעדויות י' והשכן בצירוף הממצאים של מריחות וכתמי דם, המלמדים על דימום מאסיבי ומתיישרים עם גרסת המתלונן שהדקירה אירעה במבואה תוך כדי מאבק ביניהם. אין זה סביר, שאדם במצבו של המתלונן - פצוע, מדמם ובטנו

שסועה, ינהג כך. ולשם מה יעשה זאת, לאיזו תכלית? ספק רב בעיני, אם בשלב זה, המתלון היה מסוגל לפעולה שכרוכה במאמץ פיזי ובהפעלת כוח רב, ואיני מוצאת גם כול סיבה או היגיון לעשות זאת.

מכול האמור, הנני קובעת, כי לא ניתן לתת אמון בגרסת הנאשם, כי הותקף על ידי המתלון ובנו בתוך ביתו ותוך כדי התקיפה נטל סכין ודקר את המתלון.

ובכך לא סגי.

בחינתה של הגרסה גופה וניתוחה בהשוואה להודעותיו של הנאשם במשטרה, והעמדתה מול העדויות והראיות האחרות, חשפה גרסה סתורה, מבולבלת ולא עקבית, שלא ניתן היה ליצור מקרעיה תמונה אמינה. במיוחד לא ביחס לנסיבות הדקירה, שבדומה לעדות בבית המשפט היו מעורפלות ולא מובנות.

אתחיל בסקירה של גרסת הנאשם באמרותיו והודעותיו במשטרה ובהשוואה לגרסתו בבית המשפט.

א. הגרסה הראשונה של הנאשם נמסרה לרס"ב דרור גלאי, שהגיע למקום זמן קצר לאחר האירוע ורשם על כך דו"ח פעולה (מסמך 16 בת/9). בתגובה לשאלות השוטר הודה הנאשם שדקר את שכנו, המתלון. במעמד זה, הנאשם ציין בפני השוטר את עובדות הרקע, לרבות פנייתו לעירייה והגשת תלונה נגד המתלון בגין עבודות בנייה לא חוקית שביצע בבניין, וטען, שלהערכתו, עובדה זו גרמה לכך, שביום האירוע המתלון "**עלה אליו**" יחד עם בנו, כשהוא נראה שיכור ומפיו נדף ריח של אלכוהול, איים עליו ותקף אותו בביתו, בנוכחות אשתו וילדיו. ואז, הוא נטל סכין שהייתה בקרבתו, אף שלא זכר במדויק היכן הייתה מונחת, ודקר את המתלון בבטנו.

בדו"ח הפעולה ציין השוטר, כי הנאשם דימם בידו בעקבות דקירת המתלון, וביקש להתפנות עם מגן דוד אדום.

ב. בהודעה הראשונה מיום 21.1.19 (מסמך 29), מסר הנאשם גרסה מפורטת על נסיבות האירוע. על פי גרסה זו, בתחילה המתלון: "**נכנס אליי לתוך הבית התחיל לקלל ולצעוק עליי ועל אשתי מול הילדים שלי. אני ואשתי גליה דחפנו אותו החוצה. הוא עוד פעם נכנס הוא והבן שלו י' ח' והרביצו לי מכות בפתח של הבית שלי נתנו לי בוקסים בראש ובפנים**". הווה אומר, בסתירה לעדות בבית המשפט, על פי גרסה זו, בשלב הראשון המתלון **נכנס לביתו, לבדו, ללא בנו, החל לקלל ולצעוק עליו, אך לא תקף אותו. רק בשלב השני, בנו הצטרף אליו, ושניהם היכו אותו: "בפתח של הבית שלי"**. משמע, על פי גרסה זו, התקיפה הפיזית אירעה בשלב השני, בפתח של הדירה, והשתתפו בה המתלון ובנו. עם זאת, כשנדרש הנאשם להסביר מדוע דקר את המתלון, השיב: "**כן. אני דקרתי אותו. בנאדם מרביץ לי בבית שלי ליד אשתי וילדים לא היתה לי ברירה רציתי להגן על עצמי ועל אשתי**". כלומר, בהתייחס לתוקף הוא נקט לשון יחיד, ומכול מקום, בשונה מעדותו בשלב זה לא כך את י' בתקיפה ולא טען שהשתתף בה.

ניתן אפוא לומר, שגרסת הנאשם בהודעה זו היא, שרק בשלב השני חזר המתלון לביתו מלווה בבנו, וכשהם עומדים בפתח הבית, היכו אותו יחד בראשו ובפניו. לדבריו, בעודו מוכה, סובב את ראשו והבחין בסכין שהייתה כנראה על השיש במטבח, הוא נטל את הסכין לידיו ו"**כנראה דקרתי אותו**" (ת/9, מסמך 29, שורות 17-18). הנאשם, חזר והודה

בדקירת המתלון, אך טען שפעל בדרך זאת בליט ברירה, משום שהותקף בתוך ביתו ליד אשתו וילדיו ורצה להגן על עצמו ועל אשתו.

לדבריו, דקר את המתלון בבטנו, פעם אחת, אם כי הוסיף כי אינו זוכר. והוסיף, שהגיעו "**מלא שכנים**" (ת/9, מסמך 29, שורה 29), ולקחו מידו את הסכין.

בחקירתו זו הנאשם עמד בתוקף על טענתו שהמתלון נכנס לתוך ביתו, וחזר על כך מספר פעמים. כמו כן, גם בחקירתו זו הוסיף שהמתלון היה שיכור.

לאור גרסתו כי המתלון ובנו היכו אותו באגרופיהם בפנים ובראש, הוא נדרש ליישב זאת עם העובדה שלא נמצאו על ראשו סימנים למכות אגרוף, אלא שריטות, והשיב: "**אני לא יודע עם מה הוא הרביץ לי, לא זוכר. הרגשתי מכות בראש לא זוכר.**" (ת/9, מסמך 29, שורה 58).

ג. עיון בהודעה שנייה מיום 24.1.19 (מסמך 30), מעלה גרסה מבולבלת, קטועה ולא עקבית, כמודגם בדברים הבאים: בתחילה טען הנאשם שהמתלון נכנס אליו הביתה לבדו החל לתקוף אותו, ואז הוא ואשתו דחפו אותו החוצה וניסו לסגור את הדלת, אך הוא חזר ונכנס פנימה והגיע "**לאזור של השולחן, 2-3 מטרים מהכניסה**". על פי גרסה זו, בשלב זה נטל סכין ודקר את המתלון, בלשונו: "**...לא יודע איפה היה הסכין עם הידית האדומה ואז לקחתי את הסכין. הילדים צרחו. נתתי בו. לא זוכר אפוא חתכתי אותו. בבטן**" (שורות 4-5). ואולם, בהמשך ההודעה שינה הנאשם טעמו ומסר גרסה שונה, לפיה, החל מרגע הכניסה המתלון היה מלווה בבנו, החל לקלל אותו ולצעוק, ולאחר מכן שניהם התנפלו עליו ותקפו אותו בכניסה לדירה: "**הוא ש' נכנס עוד פעם, הבן שלו מאחוריו. קמתי שוב פעם ושוב הם תקפו אותי בכניסה**", ואז הוא ואשתו הצליחו לדחוף אותם החוצה ולסגור את הדלת, אך כיוון שלא הספיקו לנעול אותה המתלון ובנו חזרו: "**...היתה סכין מונחת על השולחן או על השיש אני לא זוכר. לקחתי אותה ודקרתי אותו. זה היה בבטן, והוא יצא החוצה והמשיך לקלל**" (ש' 17-19).

ובאשר לנסיבות הדקירה. בהודעה זו, בדומה להודעה הראשונה, הנאשם אישר שדקר את המתלון בבטנו אך טען שהדקירה אירעה בתוך הבית, ולאחריה המתלון יצא החוצה והמשיך לצעוק ולקלל.

גם ביחס למה שהתרחש לאחר הדקירה נתפס הנאשם לבלבול וחוסר עקביות. תחילה טען, שלאחר הדקירה המתלון יצא מהדירה, ומיד אחר כך שינה טעמו ואמר, שלאחר הדקירה המתלון ובנו גררו אותו מחוץ לדירה, למבואה, והמשיכו להכותו: "**אני אסביר לך מה קרה. קרה מה שקרה בבית ושם דקרתי אותו, ואז ש' ש' ט' (המתלון) משך אותי החוצה ביחד עם הבן שלו והרביצו לי במרפסת שם נתנו לי אגרופים לראש. המשיכו גם שם וזה כבר אחרי הדקירה**" (ש' 21-23).

מעבר לכך, בחינת גרסתה של גלית במשטרה מעלה, שלא רק שאין בה כדי לתמוך ולאשש את גרסת הנאשם, אלא שבנקודות מהותיות היא סותרת אותה. לעומת זאת, ככול שהדברים אמורים בדקירה, בדומה לנאשם גרסתה חסרה ומעורפלת.

אבאר.

א. התגובה הראשונה והספונטנית של גלית לגבי נסיבות האירוע נמסרה למוקד 100. במזכר תמלול של מוקד 100 (מסמך לו בת/9, שנערך על ידי מאיר חודייב) נרשם: "בשיחה עם אשת המתלון למוקד 100 היא אמרה ש"**השכן כועס עלינו ובא להיכנס הביתה ובלגן והתחיל לריב עם בעלי**". נראה אפוא, שלגרסת גלית, כשהמתלון הגיע לביתם הוא היה לבדו ולא היה מלווה בבנו. כמו כן, המשפט "**בא להיכנס הביתה**" אינו מלמד על כניסה לתוך הבית, אלא על כוונה להיכנס, או עמידה על הסף. משמע, על פי גרסה זו, ובניגוד לגרסת הנאשם, השלב הראשון של האירוע התרחש בפתח הכניסה לבית הנאשם, ובו המתלון, לבדו, החל לריב עם הנאשם, ומכול מקום, אין בגרסה זו גם כול רמז לתקיפה פיזית.

ב. גלית מסרה גרסה נוספת לשוטרת שירן סלמה, שהגיעה לזירה לאחר האירוע (שעה 19:35) והיא תועדה בסרטון ממצלמת גוף של השוטרת (מזכר לד בת/9). כאן המקום להעיר, כי מדובר בגרסה שאינה מתארת את הדברים לפי סדר התרחשותם, אך ניתן לאבחן בין חלקי האירוע השונים.

אלה הדברים שנרשמו באותו מזכר: "...שירן נשארת בביתו של הדוקר ומנסה להבין מאשתו של הדוקר מה היה... מספרת שבעלה יצא למרפסת להפעיל מייבש ואז הגיע השכן והתחיל לקלל אותו ולצעוק עליו והיא ראתה שהולך להיות בלגן הכניסה את בעלה לתוך הבית וסגרה את הדלת..." ניתן אפוא לקבוע, כי גם על פי גרסה זו, שגלית מסרה לשוטרת ביום המקרה, החלק הראשון של העימות אירע בין המתלון לנאשם בלבד, ללא השתתפות בנו, והוא התרחש מחוץ לדירתם, ב"מרפסת" שהיא המבואה, והיה מילולי, כלומר, לא גלש לעימות פיזי.

באשר לחלק השני של האירוע, זו היתה גרסתה של גלית לאופן התרחשותו: "... ואז השכן נכנס לביתם והתחיל להתעמת עם בעלה, ואז בעלה ככל הנראה לקח סכין."

קריאת הטקסט מעלה, שעל פי גרסה זו ובניגוד לגרסת הנאשם, בשלב השני של האירוע, המתלון נכנס לביתם לבדו, ללא בנו. יתרה מזו, אין בגרסה זו כדי להעיד שהמתלון תקף פיזית את הנאשם לאחר שנכנס לביתו, שכן, השימוש בצמד המילים "**התחיל להתעמת**" אינו מלמד על עימות פיזי שהחל בתוך הבית. מעבר לכך, מהדברים הנוספים שאמרה גלית, בהם היא מתייחסת לנטילת הסכין על ידי הנאשם ולמאבק שהתפתח לאחר מכן בינו לבין המתלון, ניתן ללמוד שהעימות הפיזי, קרי, הדקירה, התרחש מחוץ לבית: "...אשתו של הדוקר מספרת לשירן ומשחזרת את האירוע אך מצינת שלא ראתה מי דקר, אלא ראתה סכין שבעלה לוקח ואז בעלה והשכן נאבקים על הרצפה ורואה הרבה דם על שניהם..." הוזה אומר. מתיאור זה, לפיו ראתה את בעלה והמתלון נאבקים ושניהם מגואלים בדם, מתבקשת המסקנה, כי העימות הפיזי התרחש במקום שבו נותרו כתמי דם ומריחות דם, קרי, במבואה, במרחק מה מדלת הכניסה לדירת הנאשם. לו העימות הפיזי, שכלל דקירה, היה מתרחש בתוך הבית, הדעת נותנת שהיו נותרים במקום סימני דם.

עינינו הרואות, גרסתה של גלית סותרת את גרסת הנאשם בהתייחס לשתי עובדות. לדבריה, השלב הראשון התרחש מחוץ לבית, ב"מרפסת", והוא הסתכם בעימות מילולי.

ובאשר לעדותה של גלית בבית המשפט.

כמפורט לעיל, בעמדה על דוכן העדים ניכר היה בה שהיא מנסה בכול דרך להימנע ממסירת עדות ברורה לגבי עצם הדקירה. בעוד שלגבי העובדות שסובבות את הדקירה, טרם ביצעה ולאחריה, היתה עדותה שוטפת ורצופה והיא הפגינה ידע והתמצאות, עובדה מרכזית ומשמעותית זו - הדקירה, המהווה את ליבת האירוע, חמקה משום מה מעינה ונעלמה משדה ראייתה. זו גם ההתרשמות מעיון ובחינה של אמרותיה של גלית.

אפרט.

א. זמן קצר לאחר האירוע גלית דיווחה למוקד את הדברים הבאים (מסמך כט בת/19): "מודיעה מדווחת על השכן שכועס על המשפחה שלהם, בעלה נפצע אבל לא קשה לשעתה (טעות סופר, צ.ל. "לדעתה" (מ.ד.)) **היא אומרת שלא יודעת מי בדיוק נדקר**". בגרסה מיתממת ומתחמקת או למצער בגרסה שמעידה כי לא היתה עדה לאירוע, שכן ברי שגלית מכירה את המתלון ולא יתכן, שאם היתה עדה לאירוע לא ידעה מי בדיוק נדקר.

ב. הגרסה שמסרה בהודעה הראשונה (20.1.19) (מסמך 31 בת/9), מעוררת סימני שאלה נוספים. בניגוד לדבריה למוקד, לפיהם, המתלון "**בא להיכנס הביתה**", בהודעה טענה שהמתלון נכנס לביתה כדי להכות את הנאשם, "**בא אליו קרוב עם הראש**", אך לא זכור לה אם הבן היה יחד אתו. עובדה תמוהה כשלעצמה, בשים לב לכך, שההודעה נגבתה ממנה ביום האירוע, ולא סביר שלא זכרה עובדה כה מהותית של נוכחות הבן בבית.

ג. הודעתה השנייה של גלית (22.1.19) (מסמך 31 בת/9). לדבריה, כשהיה רעש מחוץ לדירתה, שהגיע מכיוון הדירה המושכרת "**הכל התנהל בחוץ, לא בתוך הבית שלנו**". הנאשם יצא איתה החוצה כי היא ראתה שהמתלון בחוץ והיא פחדה, לא רצתה להתעמת עמו. לאחר חילופי הדברים בין המתלון לבין הנאשם, המתלון "בא לנגוח" בנאשם והתחיל להתנפל עליו. היא דחפה את הנאשם לתוך הבית, נכנסה אחריו וסגרה את הדלת. ואז, המתלון פתח את דלת הבית ונכנס לתוך הדירה לאזור פינת האוכל, כ-2 מטר מרחק (כנראה מהכניסה). בנו, משך אותו מחוץ לדירה במהלך המכות שהיו בתוך הדירה, ותוך כדי המשיכה, המתלון והנאשם נפלו אחורה והתגלגלו במרפסת.

ד. בעדותה הראשית חזרה גלית מספר פעמים על כך שהמתלון נכנס לביתם, אם כי חזרה בה במידה מסוימת מגרסתה לגבי כניסת בנו של המתלון לביתם. אמרה שעמד מאחורי אביו, וכי היא לא ראתה את הבן מרביץ לנאשם בתוך הבית.

סיכומי של פרק זה. מכול הטעמים שפורטו, אני דוחה את גרסת הנאשם וקובעת שאין בה כדי לערער כהוא זה את חוסן ראיותיה המבוססות של התביעה ועל יסודן נקבעו העובדות.

טענת ההגנה בדבר תחולת סייג הגנת בית מגורים או הגנה עצמית

בסיכומיו העלה ב"כ הנאשם טענה, כי יש לזכות את הנאשם מפני שעומדת לו הגנת בית המגורים, הקבועה בסעיף 134 לחוק, או לחילופין, סייג ההגנה העצמית הקבוע בסעיף 34 לחוק.

לאור הממצאים שקבעתי לעיל, טענת ההגנה בעצמית אינה יכולה לעמוד לנאשם.

זו לשון סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977:

"34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים."

כעולה מלשון הסעיף, מהפסיקה ומהספרות, כדי שתקום לנאשם ההגנה העצמית, נדרשים להתקיים שישה תנאים: **תקיפה שלא כדין**, שיכולה להתבצע גם במעשים שאינם בגדר עבירת התקיפה, דוגמת איומים; **סכנה** (מוחשית), שהסתברות התממשותה אינה ערטילאית; **מידיות**, הבוחנת את שני היבטיו של עיתוי המעשה: ראשית, על פעולת ההגנה העצמית להיעשות באופן מיידי רק מרגע שדרושה להדיפת התקיפה, ושנית, על פעולת ההגנה להיפסק משלא נדרשת עוד התגוננות לצורך הדיפת התקיפה; **כניסה למצב בהתנהגות שאינה פסולה**, כלומר, הנאשם לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה, "תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים"; **נחיצות**, קרי, שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פוגענית פחות, מזו שננקטה. תנאי זה כולל הן נחיצות "איכותית", קרי, שבפני המתגונן לא עמדה אלטרנטיבה לפעולתו, והן נחיצות "כמותית", קרי, שהמתגונן לא יכול היה לפעול בכוח פחות; ו**פרופורציונליות**, שתשקף יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המתגונן לנזק הצפוי מהתקיפה. (ראו: ע"פ 4191/05 **ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל** (25.10.06) (להלן: "**עניין אלטגאוז**"; ע"פ 4784/13 **ניר סומך נ' מדינת ישראל** (18.2.16)). עם זאת, הפרופורציה הנדרשת "גמישה" במהותה, שכן אינה מחייבת הלימה מלאה בין הנזק הצפוי לתוקף לבין הנזק הצפוי לנתקף (ראו: בועז סנג'ור, "הגנה עצמית במשפט הפלילי" 189, בעמ' 204-206 (2000)).

נוסף על התנאים המנויים בסעיף ההגנה העצמית, הנדרשים להתקיים כדי שתקום לנאשם ההגנה, נדרש תנאי נוסף, המעוגן בסעיף 34טז. לחוק, והמגלם בתוכו, הן את תנאי הנחיצות הכמותית, והן את תנאי הפרופורציונליות, המובחנים זה מזה (ראו: **עניין אלטגאוז**):

"34טז. הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה."

אפנה לבחון את תחולת סייג ההגנה העצמית בענייננו.

באשר לתנאי הראשון - **תקיפה שלא כדין**. כאמור לעיל, תנאי התקיפה שלא כדין יכול שיתבצע גם באמצעות מעשים שאינם בגדר עבירת התקיפה, דוגמת איומים. טרם הדקירה המתלונן הטיח בנאשם טענות על התנכלותו, אך הן לא כללו איומים. כמו כן, דומה שהסכסוך שבין השניים, מעיד על כך ששני הצדדים חשו כעס האחד כלפי השני, והכעס היה הדדי. משכך ניתן להסיק, שהאווירה ביניהם היתה טעונה, ולצורך הדיון אניח כי משהתקיימו חילופי דברים אלו זמן קצר עובר לדקירה, נענה תנאי התקיפה שלא כדין.

באשר לתנאי השני, בדבר קיומה של **סכנה**. אמנם, במעמד העימות המילולי נכח במקום גם בנו של המתלונן, אך בידיו של איש מהם לא היה נשק מכל סוג שהוא, בין חם ובין קר, ולא שום אמצעי חיצוני אחר שהיה בו כדי לסכן. ניתן אפוא לקבוע שלא מדובר במצב בו נשקפה לנאשם סכנה ממשית ומידית. אדרבא, כטענת ב"כ המאשימה, ההיכרות בין הנאשם למתלונן ארוכת שנים ומערכת יחסיהם הוגדרה על ידם כחברית, כך שלא מדובר בהיתקלות בין שני זרים, שיכולה להעיד על קיומה של סכנה, אלא בין שכנים חברי ילדות, שמעולם לא אירעה ביניהם אלימות מכול סוג שהוא.

אבחן את שני היבטיו של התנאי השלישי, תנאי **המידות**. כול האירוע מתחילתו עד סופו ארך דקות ספורות, ונטילת הסכין והדקירה, גם על פי עדות הנאשם, אירעה שניות לאחר תחילתו. משכך, גם תנאי המידות נענה.

באשר לתנאי הרביעי, **כניסה למצב בהתנהגות שאינה פסולה**. עצם נטילת הסכין לידי של הנאשם, כשהעומד מולו אינו חמוש, מעידה על התנהגות שלא ניתן להכשיר או להצדיק, אף אם המתלונן הוא אדם חסון, כטענת ההגנה. אדרבא, השימוש בסכין לצורך דקירת המתלונן, מצביעה על כך שניתן לצפות מראש את התפתחות הדברים באופן בו הם התפתחו (פציעת המתלונן באופן חמור כתוצאה מהדקירה), כלשון סעיף 34 לחוק. אף אם, כטענת ההגנה, המתלונן ובנו הם שעלו לדירת הנאשם ונכנסו פנימה, ואפילו פנו אליו ותקפו אותו (כאמור, כשאינם חמושים), אין בכך כדי להצדיק את נטילת הסכין על ידי הנאשם ודקירת המתלונן באמצעותה. משכך, נכנס הנאשם למצב בהתנהגותו הפסולה. תנאי זה לא מתקיים, קרי, בענייניו, הנאשם הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפת המתלונן.

התנאי החמישי, **נחיצות**, מחולק כאמור לשניים: **נחיצות איכותית ונחיצות כמותית**. באשר ל**נחיצות האיכותית**, ברי, כי הנאשם יכול היה להשתמש באמצעי פוגעני ומסוכן פחות להדיפת המתלונן. במקום ליטול לידי סכין ולדקור את המתלונן, היתה לנאשם אפשרות, ואף יותר מאחת, לפעול אחרת. כדי להתגונן מפני המתלונן, שכאמור, ידיו היו חשופות ונקיות מאמצעי כלשהו שניתן להשתמש בו כדי לפגוע בנאשם, יכול היה הנאשם להדוף אותו בידיו, או למצער, אם חשש שכוחותיו לא יספיקו לצורך הדיפתו, ליטול לידיו חפץ אחר, דוגמת סיר שהיה מונח על משטח השיש ממנו נטל, לטענתו, את הסכין. ובאשר ל**נחיצות הכמותית**, גם בהקשר זה יכול היה הנאשם לפעול אחרת. ואף אם למרות כל זאת החליט לקחת את הסכין לידיו, יכול היה להסתפק באיום על המתלונן באמצעותה, ולא מעבר לכך. תחת זאת, הנאשם בחר לעשות שימוש דווקא בסכין, שהוא כלי קטלני.

באשר לתנאי **הפרופורציונליות**. בבחינת המקרה הנדון, חוסר הפרופורציה בין תוקף שידי חשופות ואינו חמוש, אף אם הוא אדם חסון, הניצב אל מול אדם שאוחז בידו סכין מטבח חדה ומשוננת, ברור וניכר על פניו.

לבסוף, באשר לתנאי הסבירות, הקבוע בסעיף 34 לחוק. גם אם אני שטרם הדקירה המתלונן תקף את הנאשם, אין זה סביר, שלצורך הדיפתו נדרשה נטילת סכין חדה ומשוננת ודקירתו באמצעותה. רוצה לומר, חומרת הסכנה שהיתה כרוכה בתקיפת הנאשם על ידי המתלונן לא עמדה בשום יחס למידת הכוח שהפעיל הנאשם והסכנה שבעצם השימוש בסכין ודקירת המתלונן בבטנו.

מעבר לכך. גם אם אני לצורך הדיון, שהמתלונן נכנס בכוח לדירת הנאשם, הרי לא ניתן לגזור גזירה שווה בין מקרה בו ה"פורץ" הוא אדם מוכר וקרוב לבין פורץ שהוא זר לחלוטין. אלמנט ההפתעה והחשש שהפורץ עומד לבצע עבירה כגורם לעוצמת התגובה, נחלש עד כדי כך שאינו לא קיים במקרה של היכרות, כבענייננו.

ובאשר לתחולת הגנת בית מגורים המעוגנת בסעיף 134 לחוק.

סעיף 34 י' לחוק קובע:

"134. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם -

(1) המעשה לא היה סביר בעליל, בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרץ או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצות או לכניסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סייג ההגנה על בית המגורים מרחיב את סייג ההגנה העצמית, והתנאים להתקיימותו הינם (ראו: ע"פ 5184/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (3.8.16)): **ראשית**, התפרצות או כניסה לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, בכוונה לבצע עבירה, או ניסיון לעשות זאת. לפי הספרות, תנאי זה משקף הן את תנאי ה"תקיפה שלא כדין" והן את תנאי ה"סכנה המוחשית" הדרושים להוכחת תחולת סייג ההגנה העצמית, המוזכר לעיל (ראו: בועז סנג'רו "היהפך הצידיק לפטור של חסד? הגנת בית המגורים ('חוק דרומי' ופסק-הדין בפרשת דרומי) כמקרה-מבחן לרציונל המצדיק הגנה עצמית ולהלכה הישראלית", משפט וממשל יג 93, 131 (2010)). **שנית**, מידיות - וזאת גם כן בדומה לתנאי הקבוע בסעיף ההגנה העצמית. **שלישית**, נחיצות, אשר נבחנת על שני פניה - נחיצות איכותית ונחיצות כמותית - גם תחת סייג ההגנה על בית המגורים.

אף בהתקיימם של שלושת תנאים אלו, יכול סייג זה שלא לחול, באחד משני מקרים: הראשון, מצב בו המעשה היה לא סביר בנסיבות אותו עניין לצורך הדיפת המתפרץ או הנכנס לבית המגורים (לפי סעיף 134(ב)(1) לחוק), והשני, מצב בו האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצות או לכניסה לביתו, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים (לפי סעיף 134(ב)(2) לחוק).

כאמור, קבעתי כי אני נותנת אמון בגרסת המתלונן ודוחה כבלתי אמינה את גרסת הנאשם, ולא נותר בי ספק, שהנאשם דקר את המתלונן מחוץ לביתו, במבואה. משכך, לא מתקיים התנאי של "כניסה למקום מגורים" שהוא תנאי יסוד לתחולת סייג הגנת בית מגורים. די בכך לדחיית הטענה.

למעלה מן הנדרש אוסיף. גם אם התנאי היה מתקיים, דומה כי פעולתו של הנאשם לא עונה על דרישת הסבירות המעוגנת בסעיף. רוצה לומר, גם אם אניח שהמתלונן נכנס לביתו, נטילת סכין חדה ומשוננת כדי להדפו ודקירתו באמצעותה, מהווה בנסיבות אלה פעולה בלתי סבירה ולא מידתית בעליל.

כעולה מן המקובץ, הן סייג ההגנה העצמית והן סייג ההגנה על בית המגורים לא חלים על הנאשם בעניינינו.

טענת ההגנה בדבר מחדלי חקירה

ההגנה בסיכומיה הקדישה פרק למחדלים שנפלו בחקירת המשטרה, שקיומם, לדעת ב"כ הנאשם, צריך להיזקף לחובת התביעה, מן הטעם שניתן להניח כי לו נחקרו היו פועלים לטובת הנאשם ותומכים בגרסתו.

בטיעוניו, התמקד במחדלים הנוגעים להתנהלות חקירה קלוקלת, שהחמיצה ביצוע של שלוש פעולות חקירה: הימנעות מחקירת שלושת ילדי הנאשם שהם, עדים רלבנטיים שהיו עדים לתקיפה, אי נטילת טביעות אצבע מדלת דירת הנאשם, חרף פנייתו של גלית לשוטרת סלמה, שתדאג לביצוע הפעולה כדי לבסס את הטענה בדבר כניסת המתלונן לדירה ואי ביצוע בדיקה של זיהוי טיפת הדם שנמצאה בתוך ביתו של הנאשם כדי לבדוק את שייכותה.

בהקשר למחדלים אלה נטען, כי בנו של הנאשם, עידן, נשמע באחת הסרטונים אומר "שש' ש' ט' נכנס אליהם הביתה כשהיה לא רגוע", וחרף זאת הוא לא נחקר. בחקירתה הנגדית, השוטרת סלמה, השיבה, כי העבירה לשוטרים שהגיעו לזירה את המידע אודות נוכחות הילדים בעת כניסת המתלונן לביתם, ואינה יודעת מה נעשה בקשר לחקירתם. ולגבי נטילת טביעות האצבע מהדלת, טענה, שאינה זוכרת את הפנייה אליה.

הפסיקה עמדה לא פעם על מטרות של החקירה המשטרתית:

"מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו." (ראו, למשל: ע"פ 721/80 שלמה תורג'מן נ' מדינת ישראל, לה (2) 466 (1981)).

עם זאת, כפי שנקבע בת"פ (חי') 305/00 מדינת ישראל נ' דעים חנא (19.5.2004) (להלן: "עניין חנא"):

"מחדלה של המשטרה אינו הופך את הטענה לטענת אמת ולא בכל מקרה מובילה ההימנעות מחקירה של הטענה אל המסקנה כי הנאשם מעורר ספק סביר באשמתו על בסיס טענה זו."

ובע"פ 10596/03 גרגורי בשירוב נ' מדינת ישראל (04.06.2006) נקבע:

"מחדל חקירה אינו מוביל, מינה וביה, לזיכוי נאשם, והדבר צריך להיבחן על ידי בית המשפט לאור כלל

הראיות שהונחו בפניו".

המבחן הקובע, לפי הפסיקה, באשר לתוצאת קיומו של מחדל בחקירה, הוא:

"האם המחדל היה כה חמור, עד שקיים מקום לחשש כי הגנת הנאשם קופחה, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות המדבר נגדו, או להוכיח את גרסתו שלו" (ע"פ 5781/01 טארק אעמר נ' מדינת ישראל, נח(3) 681 (2004))

בעניין חנא דן בית המשפט במקרה בו לא נחקרו עדים מהותיים, ובעקבות מחדל זה זוכה הנאשם, ושם נקבע: **"מכלול מחדלי חקירה אלו פועל לטובתו של הנאשם, במובן זה שנושא אשר לא נחקר, יש להניח את האפשרות כי אם היה נחקר, היו תוצאות החקירה לטובתו של הנאשם, במובן זה שהיה בממצאים כדי לתמוך בגרסתו. בהתאם, נושא אשר לא נחקר כלל, ואשר יש בו כדי לתמוך בגרסת הנאשם, מעורר, מעצם הימנעות המשטרה מלחקור אותו, ספק סביר, וספק זה פועל לטובת הנאשם"**.

בעניינו, נראה שהמשטרה לקתה בחקירתה בכך שלא גבתה עדויות מילדיו של הנאשם, שהיו בדירה באותה עת. ואולם, אין מדובר בעדים מהותיים, במובן שעדותם מתייחסת רק לחלק מהאירוע, בעיקר, משום שלא מדובר ב"נושא אשר לא נחקר כלל". הנושא של כניסת המתלונן לבית הנאשם נחקר לעומקו ושורה של עדים נחקרה אודותיו: המתלונן, בנו, הנאשם, אשת הנאשם, והשכן, כך שתרומתם של הילדים לנושא זה, לו נחקרו, היתה שולית.

באשר לטענת ההגנה בדבר המחדל החקירתי באי דגימת טביעות האצבעות מדלת הכניסה לדירת הנאשם. אין חולק, כי בין אם הנאשם ובנו נכנסו לדירת הנאשם, ובין אם לאו, מרכז זירת ההתקוטטות היה בסמוך לדלת הכניסה לדירת הנאשם, וזאת אנו למדים מהראיה החותכת בדבר כתמי הדם המצויים במבואה הצמודה לדירת הנאשם. כלומר, סביר להניח, שהיה מגע כלשהו בדלת הכניסה לדירת הנאשם גם על ידי המתלונן. כמו כן, המתלונן ובנו העידו, שהבן מעד על דלת הכניסה של הדירה, ואף המתלונן העיד על עצמו כי כנראה נגע בדלת הדירה, ומכאן, שאין חולק על עובדה זו.

סיכומי של דבר. מחדלים אלה ביחס לפעולות החקירה אמנם קיימים, ואולם, הגם שאיני מקילה ראש בפגיעה המובנת בנאשם בשל אי בצוען, במקרה דנן, בו שוכנעתי מעבר לכול ספק בהתקיימותן של הנסיבות העובדתיות המבססות את אשמת הנאשם, איני סבורה, שהיה בכוחם של פעולות חקירה נוספות לחשוף צדדים אחרים של האמת.

משכך, דומה שבמקרה שבפניי, בחינת מארג הראיות כולו, אל מול טענת ההגנה בדבר מחדל החקירה המשטרית, אינה מעוררת חשש של ממש לקיפוח הגנת הנאשם, וזאת, בין היתר, נוכח הראיות המוצקות של המאשימה, אשר פורטו לעיל, אל מול שוליותם היחסית של הראיות עליהן ביססה ההגנה את טענתה בדבר המחדל החקירתי. ולכן, אין בעצם קיומם של המחדלים בעניינו או בתוצאתם, כדי ליצור ספק באשמתו של הנאשם שהוכחה כדבעי מעבר לכול ספק.

יתר על כן, לא התרשמתי כי יש בראיות אלו כדי לעורר ספק בקביעתי באשר לאי תחולת הסייגים של הגנה עצמית או של הגנה על מקום מגורים על הנאשם.

אחרית דבר

אשר על כן, לאור כול האמור ובהתאם לקביעותי המפורטות בגוף הכרעת הדין, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

ניתנה היום, י"ט אלול תש"פ, 08 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים

מרים דיסקין, שופטת עמיתה